2 Timotei - comentarii H. Smith

Duhul lui Dumnezeu aduce inaintea noastra starea de ruina a Casei lui Dumnezeu si decaderea crescanda a crestinilor de nume in tot timpul dispensatiei acesteia, care culmineaza in raul din ultimele zile. O imagine atat de teribila a decaderii fara sperante a crestinatatii ar putea inspaimanta si cea mai tare inima. De aceea apostolul, inainte de a descrie ruina, cauta sa intareasca inimile si increderea in Dumnezeu, aducandu-ne inainte resursele care ne raman in Dumnezeu. Pentru aceasta, in capitolul 1 ne vorbeste despre viata care este in Hristos Isus (1); despre lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat (6,7); marturia Domnului nostru (8); mantuirea si chemarea lui Dumnezeu (10); ziua gloriei, numita "ziua aceea"; si cuvintele sanatoase ale adevarului, pentru ca nicio eroare sa nu-l poata afecta (!3).

(v.1). Pavel isi incepe epistola prezentandu-si autoritatea. El scrie cu autoritate: "apostol al lui Hristos Isus." Este deci bine pentru noi sa citim epistola ca purtand un mesaj pentru noi de la Hristos Isus prin trimisul Sau. Apostolia lui Pavel nu este prin ordinarea sau vointa omului, ci "prin voia lui Dumnezeu." Pe langa aceasta, Pavel a fost trimis de Isus Hristos sa slujeasca in aceasta lume a mortii, avand in vedere implinirea promisiunii vietii, viata care este vazuta in toata plinatatea ei in Hristos Isus in glorie. Dupa cum observam deseori in scrierile apostolului Pavel "viata" este vazuta in plinatatea ei in glorie, si in sensul acesta se refera la ea ca promisiune. Ruina Bisericii nu poate atinge viata aceasta care este in Hristos Isus si care apartine fiecarui credincios.

(v.2-5). Apostolul se poate adresa lui Timotei ca "iubitul meu copil." Ce mangaiere ca intr-un timp de decadere sunt cei carora le putem arata fara rezerve afectiunea noastra si carora cu toata increderea le putem descarca inimile. Doua caracteristici principale ale lui Timotei atrageau iubirea si increderea lui Pavel. intai, isi aducea aminte de lacrimile lui; apoi, isi amintea de credinta lui neprefacuta. Lacrimile lui Timotei dovedeau ca era un om cu o afectiune spirituala profunda care simtea conditia joasa si sfaramata a marturiei crestine; credinta lui neprefacuta dovedea ca era in stare sa se ridice deasupra intregului rau in ascultare de Dumnezeu si in increderea in El.

Timotei in adevar putea fi cu o natura timida in pericol de a fi doborat de raul care venea in Adunare; fiind insa caracterizat de lacrimi si credinta, apostolul era incurajat sa-l invete si sa-l indemne, stiind ca are calitati care il vor face in stare sa raspunda rugamintilor lui. Nici astazi nu este altfel. Invataturile epistolei sale emotionante vor gasi putina intelegere daca nu sunt lacrimile care sa arate o inima sensibila care sa se intristeze profund de durerile poporului lui Dumnezeu, si credinta care ia calea de separare a lui Dumnezeu in mijlocul ruinei.

Lui Pavel ii placea sa-si aminteasca in rugaciunile sale despre acest om al lacrimilor si al credintei. Ce bucurie este pentru orice sfant cu inima zdrobita de conditia poporului lui Dumnezeu, sa stie ca sunt sfinti devotati si plini de credinciosie despre care isi poate aminti in rugaciune. Credinciosia intr-o zi de suferinta leaga impreuna inimile in manunchiul dragostei divine.

(v. 6). Dupa ce si-a exprimat dragostea catre Timotei si increderea in el, Pavel trece la indemnare, incurajare si invatatura. Intai il indeamna "sa inflacareze darul lui Dumnezeu" care i-a fost impartit pentru a-l sluji lui Dumnezeu. in cazul lui, acesta i-a fost daruit prin apostol. in prezenta dificultatilor, pericolelor si a necredinciosiei generale, cand s-ar parea sa fie putin rezultat din slujire, este pericolul de a gandi ca este aproape fara rost sa mai folosesti darul pe care il ai. De aceea avem nevoie de instiintarea impotriva lasarii ca darul sa cada in nefolosire. Avem nevoie sa-l inflacaram; si, intr-un timp de ruina sa insistam tot mai mult in folosirea lui. Ceva mai tarziu, apostolul putea spune: "Predica cuvantul; staruie asupra lui la timp si nelatimp" (4.2).

(v.7). Dupa ce a vorbit despre darurile care sunt in mod special pentru o persoana individuala, apostolul aminteste lui Timotei despre darul care este comun tuturor credinciosilor. Unora Dumnezeu le da un dar special pentru slujire prin cuvant. insa tuturor alor Sai le da duh de putere, de dragoste si de discretie inteleapta. Ar fi greu sa spui ca aeasta s-ar referi la Duhul Sfant, desi darul Duhului este implicat. Este mai degraba starea de spirit a credinciosului ca rezultat al lucrarii Duhului Sfant si deci el este partas al caracterului Duhului, dupa cum spunea Domnul: "Ce este nascut din Duh este duh." Din fire Timotei pare sa fi fost timid si cu un caracter singuratic, insa Duhul Sfant nu produce un spirit de frica, ci de putere, de dragoste si de minte sanatoasa. in omul natural putem gasi putere fara dragoste sau dragoste care degenereaza doar intr-un sentiment. La crestin, sub controlul Duhului, puterea este combinata cu dragostea, si dragostea se exprima cu o discretie inteleapta.

Astfel, oricat de dificila ar fi siuatia, credinciosul este bine echipat cu puterea de a face voia lui Dumnezeu, de a exprima dragostea lui Dumnezeu si de a face o judecata cumpatata in mijlocul dezordinei. (v.8). Dupa ce ne-a amintit de spiritul de indrazneala sfanta care ni s-a dat, apostolul poate spune imediat: "Sa nu-ti fie rusine, deci, de marturia Domnului nostru, nici de mine, intemnitatul Lui." marturia Domnului nostru este marturia despre gloria lui Hristos asezat ca Om in puterea suprema dupa ce a triumfat asupra puterii lui Satan. Petru nu s-a rusinat de marturia Domnului nostru, pentru ca a marturisit cu indrazneala, spunand: "Sa stie deci sigur toata casa lui Israel ca Dumnezeu L-a facut si Domn si Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ati rastignit" (Fapte 2.36). Asa cum spunea cineva, "Dupa ce diavolul condusese pe om sa faca tot ce putea mai rau impotriva lui Hristoa, iata, Isus este incununat cu glorie si onoare in final. Acum, desigur, aceasta este biruinta."

Astfel, in acest timp, cand ruina a venit printre cei din poporul lui Dumnezeu, cand aparentul triumf al lui Satan este de asa fel incat Pavel este in inchisoare, sfintii l-au parasit si raul era in crestere, apostolul, desi simtind profund toata situatia aceasta, este sustinut prin ea si ridicat mai sus de toate prin realizarea ca Domnul Isus este in locul suprem al puterii, mai presus de orice influenta a lui Satan. Domnul in glorie este resursa lui. De aceea spune in capitolul 4.17,18: "Domnul a stat langa mine si m-a intarit... Domnul ma va scapa de orice lucrare rea si ma va pastra pentru Imparatia sa cereasca."

Vorbim mult si pe drept cuvant despre Hristos in timpul vietii Sale pamantesti, despre Hristos pe cruce si despre Hristos care va veni, dar cat de rar vorbim despre Hristos acolo unde este El in prezent in Gloria lui Dumnezeu, si Totusi aceasta este martuia Domnului - marea marturie care este necesara pentru timpul acesta, marturie de care suntem instiintati sa nu ne rusinam.

Oricat de mare ar fi ruina, oricum ar fi decaderea printre cei din poporul lui Dumnezeu, oricate dificultati avem sa intalnim, oricare ar fi parasirea facuta de cei sfinti (1.15), propria vointa a celor care se impotrivesc (2.25,26) sau rautatea celor care ar cauta sa ne faca rau (4.14), resursa noastra care ramane este cea care se gaseste in Domnul Isus la dreapta lui Dumnezeu. Privind la El, asemenea apostolului, vom fi ridicati deasupra oricarei caderi, atat din noi insine cat si din altii. in dificultatile noastre am putea face si mai rau lucrurile cautand sa le indreptam cu propria noastra putere, insa daca ne indreptam spre Domnul vom afla, ca si Pavel, ca Domnul este cu noi ca sa ne intareasca si

sa ne scape de orice lucrare rea.

Cat de necesar este deci sa dam o marturie clara despre pozitia in prezent a Domnului in locul de supremație si putere ca Om in glorie, in care se afla orice resursa care sa ne sustina in cele mai intunecate zile.

De asemenea, sa fim atenti sa nu ne rusinam de cei care, intr-o vreme de indepartare de adevar, cauta cu indrazneala sa dea Domnului locul pe care il are; si sa fim pregatiti sa suferim raul, daca va fi nevoie, pentru mentinerea evangheliei, stiind ca ne putem baza pe puterea lui Dumnezeu ca sa ne sustina.

(v. 9,10). Dupa ce ne-a indemnat sa nu ne rusinam de marturia Domnului, nici de cel care marturiseste despre locul Sau suprem ca Domn si sufera batjocura pentru marturia lui, si dupa ce ne-a incurajat sa luam parte la necazuri pentru evanghelie, apostolul continua sa ne aminteasca maretia evangheliei, care este puterea lui Dumnezeu pentru cei care sunt mantuiti si chemati (1 Cor. 1.8,24). Cunoasterea gloriei Domnului si a splendorii evangheliei ne va face sa nu ne rusinam de marturie si ne va pregati sa suferim raul impreuna cu evanghelia.

Rezulta clar din aceste versete ca cele doua mari teme ale evangheliei sunt: mantuirea si chemarea. Pe de o parte evanghelia este vestirea caii mantuirii; pe de alta parte ea ne prezinta scopul lui Dumnezeu pentru care suntem mantuiti. Noi suntem in stare sa limitam evanghelia la faptul important al mantuirii noastre; dar, facand asa, ignoram binecuvantarea mult mai profunda in legatura cu scopul, planul vesnic al lui Dumnezeu si, in felul acesta, suntem lipsiti de binecuvantarea intrarii in chemarea cereasca.

Este clar ca cel dintai mare scop al evangheliei este mantuirea noastra, si Dumnezeu vrea ca cel credincios sa nu aiba nesiguranta in ce priveste aceasta mantuire, dupa cum citim in Scriptura: "Elne-a mantuit". Rezultatul binecuvantat al mortii si invierii Domnului Isus Hristos este sa-l puna pe cel credincios dincolo de judecata pe care ar merita-o pentru pacatele lui si sa-l scape de felul in care merge lumea. Pentru aceasta citim: "El S-a dat pe Sine Insusi pentru pacatele noastre, ca sa ne smulga din acest veac rau" (Gal.1.4). desi pentru un timp suntem de fapt in lume, in acest veac, suntem eliberati de puterea si influenta ei; nu mai suntem din ea din punct de vedere moral.

Aceasta este cea dintai parte a evangheliei si cu ea cauta sa fie multumiti masa poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea evanghelia aduce binecuvantari mult mai mari, pentru ca ea ne spune despre chemarea lui Dumnezeu. Nu numai ca Dumnezeu ne-a mantuit, dar citim ca El "ne-a chemat cu o chemare sfanta". in acest pasaj chemarea se refera la "chemarea sfanta"; se spune si de "chemarea cereasca" (Evrei 3.1) si de "chemarea de sus" (Filip. 3.14). mantuirea ne elibereaza de pacatele noastre si de judecata la care este sortita lumea; chemarea ne uneste cu cerul si cu toate acele binecuvantari pe care Dumnezeu le-a randuit pentru noi in cele ceresti in Hristos. De aceea binecuvantarile chemarii lui Dumnezeu sunt "nu potrivit faptelor noastre", nici potrivit gandurilor noastre, nici potrivit meritelor noastre, ci "potrivit planului si harului Sau".

Nu numai ca toate datoriile noastre au fost platite si ca am fost eliberati de influenta si puterea starii in care ajunsesem, dar invatam spre uimirea noastra ca potrivit scopului pe care il are Dumnezeu sunt lucruri pregatite pentru cei care Il iubesc pe Dumnezeu pe care ochiul nu le-a vazut, urechea nu le-a auzit si la inima omului nu s-au suit" (1 Cor. 2.9). in chemarea lui Dumnezeu ne este revelat secretul inimii Sale cand El desfasoara inaintea noastra o priveliste vasta de binecuvantari ceresti si ne asigura ca toate acestea ne-au fost randuite in Hristos inainte de intemeierea lumii. invatam astfel ca mult inainte ca noi sa fi pacatuit sau sa ne fi asumat vreo obligatie, Dumnezeu avea un plan stabilit pentru binecuvantarea noastra vesnica. Niciun rau pe care l-am facut, nicio abatere de la responsabilitatea in Adunare, nimic nu poate schimba scopul pe care il are Dumnmezeu, dupa cum niciun bine pe care l-am face nu l-ar putea procura.

Scopul etern ni s-a facut cunoscut prin aratarea Domnului nostru Isus Hristos, care a nimicit moartea si a adus la lumina viata si neputrezirea prin evanghelie. Mergand la moarte pentru cel credincios, Hristos a satisfacut judecata cu moartea care era asupra noastra si ne-a deschis o noua scena de viata a neputrezirii. Moartea nu mai poate impiedica pe cel credincios sa intre in aceasta scena de viata si binecuvantare potrivita scopului pe care il are Dumnezeu. Este nu numai faptul ca sufletul trece din moarte la viata, dar si trupul va fi imbracat in neputrezire. in felul acesta, prin evanghelie, este adus la lumina un domeniu al vietii si neputrezirii care niciodata nu va putea fi atins de moarte si stricaciune. in puterea Duhului, de aceasta scena noua ne putem bucura chiar de pe acum.

(v.11). In plus, evanghelia aceasta in toata plinatatea ei ne-a fost facuta cunoscut printr-un vas in mod special randuit - care a venit la noi ca apostol al lui Isus Hristos catre natiuni. Ea a venit deci cu o autoritate corespunzatoare printr-un apostol care a vorbit prin revelatie si inspiratie.

(v. 12). Mai mult, din cauza marturiei plina de credinciosie a lui, Pavel avea sa sufere. Nu era vreo fapta rea care sa-l fi adus in suferinta. Ravna lui de om care vestea evanghelia, devotamentul lui ca apostol trimis de Hristos, credinciosia lui fata de Adunare ca invatator, i-au dat posibilitatea sa spna: "Pentru acest motiv si sufar acestea". Inchisoarea era numai unul din "acestea" pe care slujitorul credincios le suferea. Erau si alte suferinte mai deosebite simtite de inima lui sensibila, pentru ca "acestea" includeau parasirea de catre cei pe care ii iubea din Asia si printre care lucrase mult timp. Apoi el suferea din cauza acelora care se impotriveau adevarului (2.25), suferea persecutia oamenilor rai (3.11-13) si rautatea fatisa a unor persoane individuale, ca Alexandru, care i-a facut mult rau apostolului (4.14). Cu toate acestea, deoarece suferea pentru credinciosia sa ca slujitor al lui Isus Hristos, el poate spune: "nu ma rusinez".

Mai mult, nu numai ca ca nu era rusinat, dar nu era doborat, nici nu iesea de pe buzele lui vreun cuvant de manie, de resentiment din cauza nedreptatii lumii si a parasirii, a lipsei de recunostinta, si chiar a impotrivirii din partea unor crestini. El este ridicat deasupra oricarei depresii, oricarui resentiment, deoarece este incredintat ca Hristoa poate sa pazeasca ceea ce I-a incredintat pana in "ziua aceea". cand Hristos era insultat, nu raspundea cu insulte; cand suferea, nu ameninta, ci Se incredinta Celui care judeca drept. in duhul Stapanului sau, Pavel, in prezenta suferintei, parasirii si insultelor incredinta toate in mainile lui Hristoa., Reputatia lui, apararea lui, fericirea lui, totul era incredintat lui Hristos, stiind ca, desi sfintii il puteau parasi si i se puteau chiar impotrivi, Totusi Hristos niciodata nu-i va lipsi. Este incredintat ca Hristos poate ingriji de interesele lui, ii poate aparea onoarea si indrepta orice rau in "ziua aceea".

In lumina "zilei aceleia" Pavel poate trece triumfator prin "ziua aceasta" cu toate insultele, dispretul si batjocura ei. Putem fi uimiti de ce devotatului apostol i s-a permis sa fie parasit de sfinti si chiar sa i se arate impotrivire; dar nu ne vom mai mira in "ziua aceea" cand orice greseala va fi indreptata si cand orice batjocura si sufeinta si nerecunostinta se vor gasi spre lauda si onoare si glorie la aratarea lui Isus Hristos. Cei credinciosi in ziua aceasta s-ar putea sa fie in adevar o minoritate neinsemnata, ca si apostolul Pavel si cei putini asociati cu al spre sfarsitul vietii lui; Totusi in "ziua aceea" se va vedea ca a fost mult mai bine sa fii cu cei putini dispretuiti decat cu masa lipsita de

cedinciosie.

Firea pacatoasa vrea sa fie populara si foarte importanta, sa se arate remarcabila inaintea lumii si a sfintilor, insa in vederea acelei zile este mai bine sa iei un loc modest mai degraba decat o pozitie publica si careia tu insuti sa-i faci reclama, pentru ca atunci se va vedea ca multi care au fost intai vor fi in urma; si cel din urma, intai.

Am putea suferi in adevar pentru falimentul nostru si aceasta ne va umili. Totusi, cu exemplul apostolului Pavel inaintea noastra, facem bine sa ne amintim ca daca am fi umblat in totala credinciosie am fi suferit si mai mult, pentru ca intotdeauna ramane adevarat ca "toti cei care voiesc sa traiasca cu evlavie in Hristos Isus vor fi persecutati" (3.12). daca suntem credinciosi luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu si cautam sa umblam in separare de tot ce este o tagaduire a adevarului, vom afla, in masura noastra mica, cum intotdeauna vom avea sa intampinam persecutie si impotrivire, si, in forma cea mai dureroasa, de la crestini. si este bine pentru noi, cand vine incercarea, daca putem, ca Pavel, sa incredintam totul Domnului si sa asteptam de la El apararea in ziua aceea. Deseori suntem agitati si nerabdatori in prezenta relelor si cautam sa le indreptam in aceasta zi in loc sa asteptam "ziua aceea". Daca, in credinta sufletelor noastre, gloria acelei zile straluceste inaintea noastra, in loc de a fi ispititi sa ne razvratim in fata insultelor si a relelor care ar fi premise, ne-am "bucura si am salta de veselie" pentru ca, spune Domnul, "rasplata voastra este mare in ceruri" (Matei 5.12).

(v.13,14). Stiind deci ca aceasta pretioasa evanghelie, cu mantuirea si chemarea ei, vine la Timotei dintr-o sursa inspirata, el este indemnat "sa aiba un sumar al cuvintelor sanatoase" pe care le-a auzit de la apostol. adevarurile communicate lui Timotei in "cuvinte sanatoase" aveau sa fie tinute de el intr-o forma ordonata sau sumar, ca sa exprime clar ceea ce sustinea. avand acest sumar, adevarurile transmise de "cuvinte sanatoase" aveau sa fie vazute in relatia lor unul cu altul. Pentru noi sumarul se afla in Cuvantul scris si in special in epistolele lui Pavel.

Astfel. epistola catre Romani este o prezentare ordonata a adevarurilor privitoare la mantuire, in timp ce celelalte epistole ale lui dau o schita cu privire la Adunare, la venirea Domnului si a altor adevaruri. in crestinatate sumarul acesta a fost deseori pierdut prin folosirea izolata de texte scoase din contextul lor. Sumarul, asa cum este prezentat in Scriptura, trebuie pazit cu toata atentia. Unii oameni sinceri cauta sa-si formulize credinta in articole religioase si crezuri teologice; Totusi aceste avantaje omenesti, orice foloase ar putea avea la locul lor, intoteauna sunt mai joase decat aevarul si nu pot lua locul "sumarului" inspirat prezentat in Scriptura.

Mai mult, aceasta schita a cuvintelor sanatoase primite de la apostol trebuie tinuta nu doar ca un crez caruia noi sa-i dam incuviintarea, ci cu credinta si dragoste in Hristos Isus, Persoana vie despre care vorbeste tot adevarul. Nu este suficient sa ai un sumar de cuvinte sanatoase. Pentru ca adevarul sa aiba efect in vietile noastre trebuie tinut "in credinta si in dragostea care sunt in Hristos Isus." adevarul care, cand este la inceput prezentat sufletului, este primit cu bucurie, isi va pierde prospetimea daca nu este tinut in comuniune cu Domnul.

Pe langa aceasta, daca adevarul trebuie tinut in comuniune cu Hristos, el poate fi astfel numai in puterea Duhului Sfant. De aceea toata intinderea adevarului continut in sumarul cuvintelor sanatoase care ii fusesera date lui Timotei avea sa fie tinuta prin Duhul Sfant care locuieste in noi.

(v.15). Importanta insasi a tinerii sumarului adevarului in comuniune cu Hristos prin puterea Duhului este subliniata de faptul solemn ca unul caruia i se revelase adevarul a parasit pe aposol impreuna cu cei mai multi dintre sfintii din Asia. Chiar unii dintre acei sfinti carora li se revelase chemarea cereasca si intregul sir al adevarului crestin s-au indepartat de Pavel. Nu inseamna ca acesti sfinti s-ar fi lepafat de Hristos sau s-ar fi lipsit de evanghelia mantuirii lor; insa adevarul chemarii ceresti dezvaluit de apostol n-a fost tinut in comuniune cu Hristos si in puterea Duhului. De aceea ei nu erau pregatiti sa se asocieze lui in locul de respingere in afara lumii, loc care face parte din adevarul deplin al crestinismului.

Este evident, deci, ca nu ne putem increde in sfintii cei mai luminati pentru mentinerea adevarului. Numai cand Hristos stapaneste afectiunile in puterea Duhului vom pastra lucrul acela bun care ni s-a incredintat.

(v. 16-18). Referinta la Onisifor si la casa lui este foarte duioasa. Ea dovedeste ca indiferenta si parasirea de catre cei multi nu l-a facut pe apostol sa nu-si mai aminteasca de dragostea si bunatatea aratate de un credincios impreuna cu familia lui. in adevar, parasirea de catre cei multi a facut ca dragostea celor putini sa fie deosebit de pretioasa. cand marea multime a intristat inima lui Pavel, era cel putin unul despre care putea spune: "de multe ori m-a mangaiat." Altora le era rusine de el, dar despre acest frate spune: "nu s-a rusinat de lantul meu." cand cei multi l-au parasit, inca mai era unul despre care putea spune: "m-a cautat cu multa grija si m-a gasit." cand altii l-au neglijat, putea recunoaste cu placere ca acel frate "mi-a slujit".

Cat de satisfacator lucru trebuie sa fi fost pentru inima apostolului in timpul cand era parasit, sa-si dea seama de intelegerea si mangaierile lui Hristos care s-au exprimat prin acest frate devotat. daca Pavel nu uita acesta exprimare a dragostei din timpul cand era parasit, Domnul nu va uita acest fapt "in ziua aceea" - ziua gloriei viitoare.

Credinciosul invatat cu gandirea lui Dumnezeu nu poate decat sa admita ca ceea ce este Biserica lui Dumnezeu inaintea oamenilor nu se aseamana nicidecum cu Biserica lui Dumnezeu asa cum este prezentata in Scriptura. departarea grava de Cuvantul lui Dumnezeu arata clar ca intentia lui Dumnezeu pentru Biserica, in timpul sederii ei intr-o lume din care Hristos este absent, s-a ruinat in mainile omului. Putini, in adevar, ar tagadui ca traim intr-un timp de decadere. Este Totusi de mare importanta sa intelegem clar ce inseamna aceasta ruina.

Trebuie sa ne amintim ca, in Scriptura, Biserica este vazuta in doua feluri. Pe de o parte ea este prezentata potrivit sfaturilor lui Dumnezeu; pe de alta parte ea este vazuta in legatura cu responsabilitatea omului. in cel dintai aspect ea este descrisa in Scriptura ca intemeiata pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, compusa din toti credinciosii adevarati si destinata sa fie prezentata lui Hristos ca Biserica fara pata, sau zbarcitura, sau altceva asemanator. Asa este rezultatul propriei lucrari a lui Hristos, si portile Locuintei Mortilor nu o pot invinge. Nicio ruina nu poate atinge lucrarea lui Hristos, nici nu poate zadarnici sfaturile eterne ale lui Dumnezeu pentru Hristos si Biserica.

In cel de al doilea aspect Biserica este vazuta in responsabilitatea ei de a marturisi pentru Hristos in timpul absentei Sale si de a prezenta harul lui Dumnezeu unei lumi in nevoie. Dar Biserica a falimentat in ce priveste responsabilitatea ei. Prin lipsa de dependenta de Domnul, de supunere fata de Duhul si de ascultare de Cuvant, poporul lui Dumnezeu a ajuns impartit si imprastiat; si lipsa de veghere a condus la o mare colectivitate, cuprinzand credinciosi si necredinciosi. ca rezultat, ceea ce trece inaintea lumii ca fiind Biserica, departe de a reprezenta gloria lui Hristos, este "o tagaduire a naturii, a dragostei, a sfinteniei si a dorintelor lui Hristos." in felul acesta marturia Bisericii a fost ruinata. Faptul

ca avem sa vorbim despre o Biserica de nume care este vizibila, si de o Biserica spirituala compusa din toti credinciosii adevarati si care nu este vizibila, arata cat de completa este aceasta ruina.

Daca spunem ca traim intr-un timp de decadere, inseamna ca suntem intr-o vreme cand marturia Bisericii pentru Hristos care nu este aici a fost ruinata. in scrisorile catre cele sapte biserici din Apocalipsa avem o schita profetica a istoriei Bisericii pe pamant, vazuta ca martor responsabil pentru Hristos; si in ele avem decaderea progresiva in responsabilitate, prevazuta cu exactitate divina de catre Domnul Isus, incepand cu parasirea dragostei dintai si sfarsind cu o conditie atat de neplacuta lui Hristos incat in final ea va fi varsata din gura Lui.

Scriptura da si mai multa lumina cu privire la timpul acesta. in epistola a doua catre Timotei avem nu numai prezicerea ruinii, ci Duhul Sfant, prin apostolul Pavel, da indrumari foarte clare celor credinciosi, cum sa se poarte cand a venit ruina. Oricat de intunecat ar fi acest timp, oricat de mare decaderea, poporul lui Dumnezeu nu este lasat fara indrumare divina. Poate ne lipseste increderea in Dumnezeu si devotamentul pentru Hristos care sunt necesare pentru a lua aceasta cale; ea insa este aratata in Cuvantul lui Dumnezeu pentru ascultarea credintei.

Ajungem astfel la concluzia ca doua lucruri sunt necesare pentru a lua in mod corect calea lui Dumnezeu in mijlocul ruinii. Intai, este essential sa avem ceva cunoastere a doctrinei lui Pavel (care include atat adevarul evangheliei cat si adevarul despre Biserica); in al doilea rand, este nevoie de o conditie spirituala dreapta. fara o oarecare cunoastere a Bisericii asa cum este prezentata in Scriptura, ar fi imposibil sa apreciem extinderea ruinei; si fara o conditie spirituala dreapta, cel credincios cu greu ar fi pregatit sa mearga pe calea pe care Dumnezeu a marcat-o in aceste conditii.

In mod evident, Pavel presupunea ca cel caruia ii scria era bun cunoscator al doctrinei. in cel dintai si in al doilea capitol el se refera la lucrurile pe care Timotei le auzise de la el (1.13; 2.2); si in capitolul 3 spune: "Tu mi-ai urmarit de aproape invatatura" (3.10). De aceea nu este o desfasurare doctrinara a adevarului despre Biserica in aceasta a doua epistola. adevarul acesta este prezentat pe deplin in epistolele catre Efeseni si Coloseni, 1 Corinteni si 1 Timotei.

Calea lui Dumnezeu pentru noi intr-un timp de ruina si conditia spirituala necesara pentru a lua aceasta cale sunt aratate in acest capitol 2 din 2 Timotei. daca dorim sa corespundem gandului lui Dumnezeu in acest timp, vom face bine daca vom studia cu rugaciune acest pasaj important. adevarurile acestui capitol ar putea fi vazute in urmatoarea ordine:

a) Conditia spirituala necesara pentru a distinge si a lua calea lui Dumnezeu pentru noi in mijlocul decaderii crestinatatii (v. 1-13);

b) Un sumar scurt al inaintarii raului care a dus la coruptia crestinatatii (v. 14-18);

c) Resursa celui credincios si calea lui Dumnezeu pentru persoane individuale in mijlocul ruinei (v. 19-22;

d) Spiritul cu care sa-i intampinam pe cei care se impotrivesc caii lui Dumnezeu (v. 23-26).

a) Conditia spirituala necesara pentru a distinge si a lua calea lui Dumnezeu pentru noi in mijlocul decaderii crestinatatii (v. 1-13);

(2.1). Harul spiritual este cea dintai mare necessitate intr-un timp de slabiciune. De aceea indemnul dat in cel dintai verset este "sa te intaresti in harul care este in Hristos Isus." Pentru a sta impotriva valului care se ridica al raului, pentru a pasi pe calea pe care Domnul a marcat-o pentru ai Sai in mijlocul coruptiei crestinatatii si pentru a continua o umblare cu credinciosie pe calea Sa, in conditiile decaderii, impotrivirii si parasirii, este nevoie de mare har - harul care este in Hristos Isus. Oricare ar fi impotrivirea fata de calea lui Dumnezeu, oricate dificultati sunt in staruinta pe aceasta cale, oricate ispite ar fi de a ne abate de la cale, harul Domnului este sufficient sa-l faca in stare pe credincios sa invinga impotrivirea, sa se ridice impotriva oricarei dificultati, sa reziste tuturor ispitelor si sa asculte de Cuvantul Lui. Asa cum a spus cineva, "oricare ar fi nevoia, plinatatea sa este aceeasi, nemicsorata, accesibila si gratuita." Harul spiritual este cel dintai lucru necesar pentru un om credincios intr-un timp de necredinciosie.

Apoi, harul despre care vorbeste apostolul este mai mult decat un "spirit de har". El include faptul ca in Hristos inviat si inaltat, din timpul inceputului Bisericii pe pamant pana in cea din urma zi a sederii ei aici, orice resursa este data ca omul lui Dumnezeu sa fie in stare sa mentina o viata de marturie si de lucrare fara a recurge la solutiile omului pe care multi le-au adoptat intr-un timp de declin. Scriind corintenilor, apostolul poate multumi lui Dumnezeu pentru "harul lui Dumnezeu" care le-a fost dat "in Hristos Isus"; si indata arata ca acest har este in orice cuvant si in orice cunostinta in care au fost imbogatiti in Hristos (1 Cor. 1.4-7). Fiecare indemn in acest capitol adanceste simtul nevoii noastre de harul care este in Hristos Isus pentru a corespunde gandului lui Dumnezeu.

(2.2). In al doilea rand, nu numai harul este necesar , pentru ca cel credincios trebuie sa cunoasca adevarul, pentru a avea gandul lui Dumnezeu cu privire la timpul decaderii si a fi in stare sa invete pe altii. De asemenea, adevarul necesar intr-un timp de ruina este, nu numai adevarul gasit in Scriptura ca intreg, ci, in mod special asa cum a fost comunicat de apostol in prezenta multor martori. intr-un timp de declin scrierile apostolice devin un test categoric cu care sa discerni p cel credincios. "Suntem din Dumnezeu" spune apostolul Ioan; "cine Il cunoaste pe Dumnezeu ne asculta; cine nu este din Dumnezeu nu ne asculta" (1 Ioan 4.6).

Deci, pentru ca in orice timp sa ramana adevarul, Timotei ese invatat sa incredinteze cele auzite de la apostol unor oameni de incredere, care, la randul lor, vor fi in stare sa invete pe altii. Aceasta este calea lui Dumnezeu, ca adevarul precizat in scrierile apostolice sa fie incredintat celor ce sunt in stare sa invete pe altii. Propria ingamfare si importanta a firii omului ar fi iincantate daca n-ar avea nevoie de aceste cuvinte; dar, desi Dumnezeu este suveran si ne poate da invatatura direct din Cuvantul Sau, calea Lui obisnuita este sa ne tina dependenti unul de altul - sa primim ca unii care invatam si sa comunicam altora adevarul si lumina pe care le-am primit.

Pe langa aceasta este important sa vedem ca ceea ce incredintam altora nu este o autoritate oficiala sau o pozitie oficiala, ci adevarul. Timotei nu avea insacinarea sau puterea de a transmite vreunei persoane individuale sau categorii de persoane, dreptul exclusiv sau official de a predica. Ceea ce incredinta altora era adevarul revelat, garantat fata de orice greseala prin prezenta multor martori. in lumina acestei Scripturi ar fi bine sa ne intrebam in ce masura tinem seama de responsabilitatile noastre in a incredinta altora mostenirea pretioasa a adevarului pe care l-am invatat de la oameni credinciosi. Pentru a mentine adevarul si a-l transmite altora este nevoie sa fim tari in harul care este in Hristos Isus.

(2.3). Mentinerea adevarului intr-un timp de indepartare spirituala va aduce suferinta. in mod natural dam inapoi in fata suferintei. De aceea Timotei este indemnat, la fel si oricine doreste sa arate credinciosie lui Hristos, "sa-si ia partea de suferinta, ca un bun ostas al lui Hristos Isus". Comparata cu a lui Pavel, "partea" de suferinta la care suntem chemati va fi mica; dar oriunde este astazi un sfant care refuza eroarea si sta de partea adevarului, trebuie sa fie pregatit intr-o anumita masura sa faca fata impotrivirii (2.25), persecutiei (3.2), parasirii (4.10) si rautatii (4.14); si, ca si cu apostolul, aceste lucruri pot veni chiar de la fratii sai. Aceasta, Totusi, implica suferinta si in mod natural cand suferim pe nedrept suntem inclinati sa ne razbunam. De aceea ni se aminteste sa ne luam partea in suferinta, nu ca niste oameni firesti, ci "ca un bun ostas al lui Hristos Isus".

Un bun ostas va asculta pe capitanul lui si va actiona asa cum i se spune. Hristos este Capetenia mantuirii noastre si El a ajuns in locul Sau de glorie "prin suferinte". El ne-a lasat un exemplu perfect de suferinta in rabdare, pentru ca atunci "cand suferea, nu ameninta, ci Se incredinta Celui care judeca drept" (1 Petru 2.23). A te purta intr-un fel atat de contrar naturii va cere in adevar sa fim "intariti in harul care este in Hristos Isus."

Domnul Isus este in acel loc al puterii supreme si la momentul potrivit isi va arata puterea prin care sa supuna pe toti dusmanii sub picioarele Sale. Totusi este inca ziua harului; ziua judecatii pentru dusmanii harului n-a venit inca; de aceea avem nevoie nu de putere pentru a zdrobi pe dusmani, ci har pentru a lua parte la suferinta. Stefan, in prezenta dusmanilor sai care scrasneau din dinti impotriva lui, si inproscat de ei cu pietre, si-a atintit ochii spre cer la Isus care sedea la dreapta lui Dumnezeu. Dar, desi Isus este Domn in acel loc de putere suprema, de obicei El nu actioneaza cu o putere care sa zdrobeasca pe dusmanii slujitorilor Sai, nici nu-i da lui Stefan putere sa-si zdrobeasca dusmanii. El face ceea ce se potriveste in totul cu ziua harului. El da har prin care Stefan este atat de intarit in harul care este in Hristos Isus incat este in stare sa ia parte la suferinta si, ca un bun ostas al lui Histos Isus, nu-i ameninta, nu-i insulta pe cei care il persecuta; dimpotriva, se roaga pentru ei si isi increditeaza Domnului Isus duhul.

Pavel, de asemenea, la timpul lui, era atat de intarit in harul care este in Hristos Isus incat a indurat suferinte pentru Hristos si si-a incredintat Domnului viata si tot ce avea "pana in ziua aceea" (1.12).

(2.4). Daca suntem cu toata inima gata sa acceptam calea lui Dumnezeu intr-un timp de faliment, va fi nevie sa ne pazim de a ne incurca in treburile vietii. Apostolul nu da ideea de a nu ne ingriji de treburile acestei vieti sau de a ne parasi ocupatiile pamantesti. in alte Scripturi respinge un astfel de gand, pentru ca in mod clar ne invata sa lucram cu mainile noastre si sa ingrijim de cele necesare, iar despre sine spunea: "Voi insiva stiti ca mainile acestea au lucrat pentru nevoile mele" (Fapte 20.34).

El insa ne instiinteaza impotriva permiterii treburilor vietii sa ne ocupe atat de mult timpul, sa ne ia toate puterile si in felul acesta sa ne stapaneasca in totul gandurile, incat sa ajungem incurcati ca intr-o capcana si sa nu mai fim liberi sa facem voia Domnului.

Un bun ostas al lui Hristos cauta sa nu fie pe placul lui insusi sau chiar al altora, ci mai intai de toate sa placa Celui care l-a ales sa-i fie ostas. Intr-o supunere din inima fata de Cel care ne-a ales sa fim ostasi sub conducerea Lui, si urmarind numai placerea Lui, trebuie sa refuzam orice organizatie omeneasca si care implica indrumarea de la vreo autoritate omeneasca. A scapa de incurcaturi in treburile vietii si a fi loiali Capeteniei mantuirii noastre va fi posibil numai daca suntem intariti in harul care este in Hristos Isus.

(2.5). In al cincilea rand, folosind jocurile publice ca ilustrare, apostolul spune: "daca cineva se lupta (la jocuri) nu este incununat daca nu se lupta dupa legile (jocului)". Tot asa in sfera spirituala, cununa va fi data nu pentru marea activitate, nici pentru cantitatea serviciului, ci pentru credinciosia in serviciu. Cununa este data celui care lupta potrivit legii jocului. S-ar putea sustine ca intr-un timp de slabiciune, fiecare sa ia orice metoda care, dupa cum gandeste, ar indeplini serviciul necesar. Pentru a face fata unor astfel de argumente suntem in mod special instiintati ca intr-un timp de decadere ramane ca o datorie "sa lupti dupa randuieli." Astfel, introducerea metodelor firesti, a planurilor omenesti si a solutiilor lumesti in slujirea Domnului este de condamnat. A sluji potrivit principiilor Scripturii va cere ca noi sa fim "intariti in harul care este in Hristos Isus."

(2.6). In al saselea rand, slujitorul credincios trebuie sa fie pregatit sa munceasca inainte de a avea parte de roade. Acum nu este timpul de odihna, ci de lucrare; timpul recoltei va veni. Suntem deseori foarte nerabdatori sa vedem roadele; dar este mai bine sa staruim in lucrarea noastra, stiind ca Dumnezeu nu este nedrept ca sa uite "lucrarea credintei noastre si a dragostei noastre." Slujitorul credincios asteapta sa auda "Bine, rob bun si credincios" de la Cel Caruia cauta sa-I faca placerea; si va avea parte de roade dupa ce va fi lucrat.

(2.7). Nu este de ajuns Totusi sa ai aceste indemnuri si in general sa admiti ca sunt adevarate. daca ele trebuie sa ne stapanesca viata, urmeaza sa tinem seama de ceea ce spune apostolul; si, in masura in care gandim sa avem aceste lucruri, Domnul ne va da pricepere in toate. Vom face doar putin progres in intelegerea divina daca nu ne facem timp sa gandim la toate acestea. Apostolul poate pune unele adevaruri inaintea noastra, dar nu ne poate da intelegerea lor. Aceasta, numai Domnul o poate face. Citim ca Domnul nu numai ca a "deschis" ucenicilor Scripturile, dar le-a dat si intelegerea Scripturilor (Luca 24.27,32,45).

(2.8). Mai departe, pentru a ne incuraja sa infaptuim aceste invataturi, privirile noastre sunt indreptate spre Hristos: "Adu-ti aminte de Isus Hristos, din samanta lui David, inviat dintre cei morti dupa evanghelia mea." Nu numai faptul invierii este amintit, ci Cel care a inviat, si aceasta ca Om, samanta lui David. Suntem chemati sa suferim pe calea credinciosiei? Atunci sa ne amintim ca "partea" noastra in suferinta este mica daca o comparam cu suferinta pe care El a trebuit s-o intampine. daca urmare unei mici credinciosii din partea noastra vedem ca suntem parasiti, avem impotriviri si insulte chiar din partea unora din poporul lui Dumnezeu, sa ne amintim ca Hristos, pe calea sa perfecta, a fost intotdeauna credincios lui Dumnezeu si a facut bine oamenilor; si Totusi, din cauza credinciosiei Sale, El a fost mereu dispretuit. El putea spune: "Pentru Tine am purtat dispretul" si "ei mi-au intors rau pentru bine si ura pentru dragostea mea" (Psalmii 69.7; 109.5).

Daca, pe calea slujirii, suntem indemnati sa induram suferinte, cautand numai sa-I placem Lui care ne-a ales, sa ne amintim ca Hristos putea spune: "Eu totdeauna fac ce-I este placut" (Ioan 8.29). Nimic nu-L putea abate pe Domnul de pe calea ascultarii absolute de Tatal. El a lucrat avand in vedere roada muncii Lui, pentru ca putea spune: "Trebuie sa lucrez lucrarile Celui care M-a trimis" (Ioan 9.4). El a terminat lucrarea pe care Tatal I-a dat-o s-o faca: suferinta si truda s-au sfarsit si Il vedem inviat si incununat cu glorie si onoare, ca sa primeasca acolo, in inviere, "rodul muncii sufletului Sau." De aceea noi, pe calea noastra cu masura ei de suferinta si truda "sa ne amintim de Isus Hristos."

(2.9). Avem nu numai modelul Domnului Isus pe calea suferintei si a trudei, dar si exemplul apostolului Pavel care, in devotamentul lui de a face cunoscut evanghelia, a luat parte nu intr-o masura mica de suferinte a vietii lui Hristos. in loc sa aiba parte de onoare in lumea aceasta,

el a suferit chiar in lanturi ca un raufacator. in felul acesta el a calcat pe urmele pasilor Stapanului sau care era invinuit de lumea religioasa din ziua Lui ca fiind "mancacios si bautor de vin", ca avand "demon" si fiind "un pacatos" (Luca 7.34; Ioan 8.48; 9.24).

Oricum, persecutia din partea lumii nu poate impiedica binecuvantarea fata de alesii lui Dumnezeu. Lumea poate lega pe cel care predica; ea nu poate lega Cuvantul lui Dumnezeu. in adevar, dusmania lumii care a legat pe Pavel a devenit o ocazie de a duce evanghelia inaintea celor mari ai pamantului; si in plus, sa fie scrise epistolele din inchisoare care dezvaluie intr-un mod minunat chemarea noastra.

(2.10). Poate ca noi n-am fi pregatiti sa induram multa suferinta sau insulte, dar apostolul putea spune: "De aceea rqbd totul pentru cei alesi, pentru ca si ei sa aiba parte de mantuirea care este in Hristos Isus, impreuna cu viata vesnica." Cineva spunea: "Cat de putini ar indrazni sa spuna aceste cuvinte ca fiind propria lor experienta, din acea zi, in aceasta! Totusi sa dorim acest lucru in masura noastra; dar ea presupune in cel credincios nu numai o constiinta buna si o inima arzatoare in dragoste, dar si el insusi sa se judece pe sine insusi in intregime, iar Hristos sa locuiasca in inima lui prin credinta" (W.K.).

Cei alesi ai lui Dumnezeu vor obtine in mod sigur mantuirea si vor ajunge in glorie; Totusi, pe calea spre glorie vor avea ca ordine de lupta impotriva lor toata puterea Satanei, dusmania lumii si coruptia crestinatatii. De aceea prin incercare si suferinta vor ajunge in glorie. Pentru a duce pe cei alesi prin astfel de circumstante va fi nevoie de "harul care este in Hristos Isus", amintit, asa cum se face deseori, prin lucrarea slujitorilor Sai credinciosi.

(2.11.12). Pentru a ne incuraja sa ne amintim de Hristos Isus si sa urmam exemplul apostolului in acceptarea caii suferintei si a trudei, ni se spune cuvantul demn de crezare: "Daca am murit impreuna cu El, vom si trai impreuna cu El." daca suntem chemati "sa rabdam toate", chiar moartea, sa nu uitam ca avem sa traim viata de acum in lumina marelui adevar ca, pentru ca am murit impreuna cu Hristos, vom trai negresit o viata impreuna cu El. si nu numai ca vom trai ca El, ci, daca suferim, vom si domni impreuna cu El.

(2.12,13). Este cu toate acestea instiintarea solemna: "Daca Il tagaduim, si El ne va tagadui; daca ii suntem necredinciosi, El ramane crdincios, caci nu Se poate tagadui pe Sine Insusi." Aici tagaduireanu este o cadere izolata, oricat de rusinoasa ar fi, ca in cazul apostolului Petru, ci o continua conduita a acelora care, oricata marturie ar face, tagaduiesc gloria si lucrarea Fiului. Unii ca acestia vor fi tagaduiti, asa cum s-a spus pe buna dreptate: "Dumnezeu ar inceta sa fie Dumnezeu, daca ar incuviinta dezonoarea Fiului Sau." Cu toata necredinciosia crestinatatii fata de Hristos, El ramane credincios, caci nu Se poate tagadui pe Sine Insusi."

Versetele de la inceputul acestui mare pasaj arata clar ca pentru a discerne calea lui Dumnezeu intr-un timp de ruina si, mai presus de toate, a merge cu credinciosie pe aceasta cale in conditiile parasirii, impotrivirii si rautatii, nu duce la chemarea puterii divine pentru a zdrobi pe dusmanii nostrl, ci la harul care este in Hristos Isus, care ne va face in stare sa ne luam partea in suferinta. Harul acesta cauta cu simplitate sa fim placuti Celui care ne-a ales; este harul care ne conduce sa luptam potrivit randuielii, refuzand toate metodele firesti si lumesti; si este harul care ne pregateste pentru truda rabdatoare in timp ce asteptam roadele muncii noastre.

De asemenea, vom avea nevoie nu numai de har daruit de la Domnul din glorie, ci si de intelegerea spirituala pe care numai Domnul o poate da; dar, mai presus de toate, a-L avea pe Domnul Insusi inaintea noastra ca singurul nostru Obiect - un Om adevarat din samnata lui David, dar un Om viu in glorie, dincolo de puterea mortii.

b) Traseul raului care a condus la ruina Bisericii ca fiind casa lui Dumnezeu (2.14-18)

La inceputul versetelor acestui capitol ne-a fost adusa inainte conditia spirituala care trebuie sa caracterizeze pe "cei credinciosi" si sa-i faca in stare sa discearna departarea grava de la adevar, tot asa si calea lui Dumnezeu in mijlocul coruptiei. Mai inainte de a ne aduce inaainte calea lui Dumnezeu, apostolul, in versetele 14-18, arata pe scurt unele din relele care au produs ruina Bisericii in responsabilitatea ei.

(2.14-16). Am invatat deja din capitolul 1 ca toti din Asia s-au indepartat de apostol. Aceasta inseamna ca Biserica nu s-a mentinut la inaltimea chemarii ceresti. Cel dintai pas in declinul Bisericii a fost parasirea caracterului ei ceresc. Intotdeauna adevarul cel mai inalt este parasit intai. Aceasta parasire a chemarii ceresti a lasat usa deschisa pentru introducerea lumii si a firii pacatoase a omului. in versetul 14 al acestui capitol slujitorul lui Dumnezeu se refera la cea dintai manifestare a coruptiei. El pune in legatura ruina aceasta cu speculatiile mintii omenesti care duc la lupta de cuvinte fara"niciun folos" si astfel facand sa fie inlaturat "cuvantul adevarului."

El ne instiinteaza impotriva certurilor de cuvinte si ne reaminteste nu numai de cuvantul adevarului, ci si de cuvantul adevarului impartit drept. Toata Scriptura este cuvantul adevarului si Totusi ce dezastru poate fi facut cand dai Scripturii o interpretare personala sau cand folosesti texte scoase din contextual lor, dupa cum spune Petru despre unii care sucesc Scripturile spre pierzarea lor.

Apoi suntem instiintati de un declin care urmeaza. Cuvintele fara folos din versetul 14 aveau sa degenereze in "vorbarii goale si lumesti." Vorbariile care sunt lumesti trateaza lucrurile divine ca si cum ar fi comune, socotind ca ar aduce lumina in lucrurile sfinte. Ele sunt "goale" pentru ca argumentele folosite sunt fara continut.

Mai departe suntem instiintati ca aceste vorbarii goale si lumesti se vor inmulti. in ce priveste masa crestinilor de nume, Pavel nu da vreo speranta ca miscarea lor in decadere va fi oprita vreodata. Dimpotriva, suntem instiintati ca raul va creste.

Totodata suntem instiintati ca odata cu cresterea vorbariilor goale si lumesti va fi o crestere in comportarea nelegiuita. Vorbirea lumeasca duce la o umblare nelegiuita. Sustinerea sau propagarea celor gresite va cobori ca totdeauna comportarea exterioara. Lipsa de strictete in doctrina conduce la lipsa de strictete morala.

(2.17,18). Un alt rezultat teribil al cresterii vorbariei profane si a vietii nelegiuite va fi distrugerea adevarurilor vitale ale crestinismului in gandirea oamenilor, pentru ca citim despre acest cuvant al vorbaretilor lumesti ca se va raspandi ca o cangrena care roade si distruge tesuturile vitale ale trupului.

In felul acesta, treptat, cu intelepciune divina, apostolul traseaza progresul raului care a corupt crestinatatea.

Intai, speculatii omenesti privitoare la cuvinte, fara vreun folos;

Al doilea, dispute cu privire la cuvinte, care degenereaza in vorbarii goale si lumesti;

In al treilea rand, cresterea neincetata a vorbariilor goale si lumesti conduce la nelegiuire; comportarea crestinului de nume scade la un nivel in care omul actioneaza fara temere de Dumnezeu;

In al patrulea rand, umblarea nelegiuita tinde sa distruga si sa-i jefuiasca pe oameni in marile adevaruri vitale ale crestinismului.

Ca sa arate efectul acestei decaderi si conditia rea in care va cadea crestinatatea, apostolul da doua exemple solemne. Imeneu si Filet, doi oameni din marturia crestina, aduceau invataturi gresite. in loc de "a imparti drept cuvantul adevarului", ei au ratacit cu privire la adevar. Ei dadeau invatatura ca invierea a si venit. Aparent, ei nu tagaduiau invierea; se pare ca au spiritualizat-o si sustineau ca, intr-un anumit fel, ea a si avut loc. O astfel de invatatura gresita nu este usor de alungat, fiind ca o speculatie salbatica a unor fanatici iresponsabili. Oricat de lipsita de ratiune era invatatura aceasta gresita, apostolul prevede ca ea va corupe Biserica de nume si va lucra ca o cangrena. si nu este greu de vazut ca ea avea sa "rastoarne credinta" celor in care a patruns aceasta invatatura. daca invierea a fost, este evident ca sfintii ar fi ajuns la starea lor finala in timp ce erau pe pamant, avand ca rezultat ca Biserica inceteaza de a privi la venirea Domnului, isi pierde adevarul destinului ei ceresc si isi paraseste caracterul de straini si calatori. avand pierdut caracterul ei ceresc, Biserica se stabileste pe pamant, luand un loc ca o parte a sistemului de reformare si guvernare a lumii.

Cand s-a ajuns la acest scop, lucrarea diavolului s-a implinit si nu va mai avea nevoie sa-si conduca instrumentele ca sa-si impuna invatatura aceasta. Astazi poate ca nimeni nu va incerca sa invete ca invierea a avut loc, insa rezultatele acestei invataturi gresite raman si se vad pe deplin dezvoltate printre crestinii de nume. Randuielile omenesti, administratia, efortul misionar al crestinatatii de nume considera de la sine inteles sa-si faca lucrarea, cautand sa reformeze lumea si sa civilizeze pe pagani pentru a face aceasta lume un loc respectabil si fericit.

c) Calea lui Dumnezeu pentru persoane individuale intr-un timp de declin spiritual (2.19-22)

(2.19). Dupa ce a spus mai dinainte care este starea rea in care va cadea crestinatatea, apostolul da acum invatatura cum sa actionezi in mijlocul acestei situatii. inainte de a face acest lucru el ne aduce inainte doua fapte mari pentru a ne incuraja inimile.

Intai, oricat de mare ar fi caderea omului, "Temelia tare a lui Dumnezeu este neclintita." Temelia este lucrarea insasi a lui Dumnezeu - orice forma ar lua aceasta - fie temelia in suflet sau temelia Bisericii pe pamant, prin folosirea apostolilor ca instrument, si venirea Duhului Sfant. Falimentul omului nu poate schimba temelia pe care a pus-o Dumnezeu sau impiedica pe Dumnezeu sa-Si completeze ceea ce a inceput.

In al doilea rand, pentru mangaierea noastra ni se spune: "Domnul cunoaste pe cei ce sunt ai Sai" si, asa cum spunea cineva, "cunoasterea aceasta nu este mai putin decat o intimitate a inimii cu alta inima, o relatie intre Domnul si cei care sunt ai Sai." Confuzia a ajuns atat de mare, credinciosi si necredinciosi fiind intr-o asociere deplina, incat, in ce priveste multimea, nu putem spune clar cine este al Domnului si cine nu este. Intr-o astfel de conditie ce mangaiere este sa stii ca cei care sunt ai Domnului, desi ascunsi in multime, nu pot fi pierduti.

Lucrarea lui Dumnezeu in cei ai Domnului va veni la lumina in "ziua aceea" despre care apostolul aminteste deseori in aceasta epistola (1.12,18; 4.8).

Dupa ce ne-a incurajat inimile cu privire la caracterul de nezdruncinat al lucrarii Domnului si la siguranta celor care sunt ai Domnului, slujitorul lui Dumnezeu da invatatura unor persoane individuale cum sa se poarte in mijlocul coruptiei crestinatatii.

Dupa plecarea apostolilor, declinul s-a aratat repede si a continuat de-a lungul secolelor, incat astazi vedem in crestinatate conditiile grave spuse mai dinainte de Pavel. De asemenea, asa cum am vazut, apostolul nu ofera vreo speranta de refacere din partea multimii. Dimpotriva, el ne instiinteaza, nu numai o data, ca, in timp va fi o crestere a raului. Nu numai ca se vor inmulti vorbariile goale si lumesti (2.16), dar oamenii rai si inselatori vor merge din rau in mai rau (3.13) si va veni timpul cand crestinii de nume nu vor suferi invatatura sanatoasa, ci isi vor intoarce urechile departe de adevar (4.3).

Daca, asa cum ni se arata, nu este speranta de recuperare pentru marea masa a crestinilor de nume, cum sa se poarte personal cel care doreste sa fie credincios Domnului? Aceasta intrtebare profund de serioasa este ridicata si i se raspunde de catre apostol in pasajul important care urmeaza - un pasaj care marcheza clar calea lui Dumnezeu pentru fiecare individual intr-un timp de declin (19-22).

Intai, sa notam, nu ni se spune sa parasim ceea ce este Casa lui Dumnezeu pe pamant. Aceasta ar fi imposibil, decat numai cand vom parasi pamantul sau am deveni apostati. Nu avem sa parasim marturia crestinatatii pentru ca, in mainile omului, aceasta marturie a ajuns corupta. De asemenea nu ni se spune sa reformam marturia corupta. crestinatatea ca intreg este dincolo de reformare.

Daca, Totusi, nu avem sa parasim marturia, nici sa cautam sa reformam masa, nici sa stam linistiti si sa aprobam coruptia prin asocierea cu ea, care este calea pe care s-o urmam?

Dupa ce ne-a incurajat inimile, apostolul continua sa arate credinciosului, individual, calea lui Dumnezeu pe care sa mearga intr-un timp de declin. Putem fi siguri ca oricat de intunecata ar fi ziua, oricat de dificil timpul, oricat de mare coruptia, niciodata n-a fost si nu va fi o perioada in istoria Bisericii pe pamant cand cel credincios sa fie lasat fara indrumare cu privire la aceasta cale in mijlocul ruinei. Dumnezeu a prevazut ruina, si Dumnezeu a ingrijit in Cuvantul Sau sa ne dea ce avem nevoie in acest timp. Prin lipsa de punere la incercare putem sa nu discernem calea; prin lipsa de credinta putem sa dam inapoi si sa nu mergem pe ea; cu toate acestea calea lui Dumnezeu pentru noi este marcata pe deplin in timpul cel mai intunecat ca si in cel mai stralucitor.

Deci, daca Dumnezeu a delimitat o cale pentru poporul Sau inr-un timp de declin, este evident ca noi nu suntem lasati sa nascocim o cale pentru noi insine sau, simplu, sa facem ceea ce putem mai bine. Partea noastra este sa cautam sa discernem calea lui Dumnezeu si sa pasim pe ea in ascultarea credintei, cautand sa primim har de la Dumnezeu ca sa ne mentina pe aceasta cale.

Despartirea de rau este cel dintai pas pe calea lui Dumnezeu. daca nu pot reforma relele crestinatatii, sunt raspunzator sa fiu eu insumi drept. desi nu pot parasi marturia crestinatatii, pot in adevar sa ma despart de relele acestei marturisiri. sa notam cu grija de cate ori, in cuvinte diferite si in feluri diferite despartirea de rau este un indemn in epistola aceasta. Apostolul spune:

"Fereste-te de vorbariile goale si lumesti" - 2.16;

"Sa se departeze de nelegiuire" - 2.19;

"se curateste de acestea" (de vasele de necinste) - 2.21;

"Fugi de poftele tineretii" - 2.22;

"Fereste-te de intrebarile nebune si nefolositoare" - 2.23'

"Departeaza-te si de acestia" -3.5.

Mai intai, deci, este datoria oricarui om care rosteste Numele Domnului sa se departeze (sau "sa se retraga") de nelegiuire. sa nu punem Numele Domnului in legatura cu raul sub orice forma ar avea el. Confuzia si dezordinea crestinatatii au devenit atat de mari incat, pe de o parte putem cu usurinta judeca gresit ca o persoana nu este a Domnului, cand de fapt este o credincioasa adevarata; dar "Domnul cunoaste pe cei care sunt ai Sai." Pe de alta parte, cel care marturiseste pe Domnul este raspunzator sa se departeze de nelegiuire. daca refuza sa faca acest lucru, nu se poate plange daca este judecat gresit. intr-un timp de confuzie nu mai este de ajuns ca o persoana sa marturiseasca pe Domnul. marturisirea aceasta trebuie pusa la proba. Testul acesta este: ne supunem noi autoritatii Domnului, departandu-ne de nelegiure? A ramane in asociere cu raul si a rosti Numele Domnului inseamna a pune in legatura Numele Sau cu raul.

(2.20,21). In al doilea rand, avem sa ne despartim nu numai de nelegiuire, ci si de persoanele asociate cu raul, numite aici vase de necinste. Apostolul foloseste imaginea unei case mari din lume pentru a arata starea in care a cazut crestinatatea. Ea, care isi are locul pe pamant ca si cum ar fi Casa lui Dumnezeu, in loc de a fi separata de lume si de contactul cu lumea, a ajuns ca lumea si casele lumii, in care sunt vase din materiale diferite, pentru scopuri diferite, dar in care vasele de cinste sunt in contact cu vasele de necinste. Daca, Totusi, un vas urmeaza sa fie de folos Domnului, trebuie sa nu fie in contact cu un vas de necinste.

Credinciosul potrivit pentru a fi folosit de Domnul "se curateste" de vasele de necinste. S-a subliniat ca singurul alt loc din NoulTestament unde este folosit cuvantul "a se curati" se afla in 1 Corinteni 5.7, unde Adunarea crestina este invatata "sa se curate" de aluatul cel vechi. cand Adunarea era in conditia ei normala si unul care traia in pacat era in mijlocul lor, ei au fost invatati "sa dea afara" dintre ei pe acel om. Aici apostolul vede mai dinainte un timp cand conditia marturiei masei va fi asa de joasa incat nu va fi posibil sa inlaturi pe cel care face raul. Intr-o astfel de conditie, cand orice indemn la corectare este in zadar, cei credinciosi sunt invatati sa se desparta de vasele de necinste.

In amandoua cazurile principiul este acelasi: sa nu fie vreo asociere intre credinciosi si necredinciosi. A refuza o astfel de asociere, intr-un caz - conditia normala - Adunarea are sa "se curate... de aluatul cel vechi"; in celalalt caz - cand nu mai este putere de a actiona fata de rau - vasul de cinste trebuie sa "se curate" de vasele de necinste, despartindu-se de ele. Pe buna dreptate spunea cineva: "Daca cineva poarta Numele Domnului si sub scuza unitatii sau a placerii de a nu face nimic, sau datorita partinirii pentru prietenii sai, tolereaza raul pe care Scriptura il arata ca este uracios lui Dumnezeu, un om credincios nu are de ales, ci este obligat sa asculte de cuvantul divin si sa se curate de vasele de necinste."

Deci este clar ca trebuie sa incetam de a face raul inainte de a invata sa facem binele - pentru ca numai despartit de rau poate cineva sa fie sfintit si de folos Stapanului si pregatit pentru orice lucrare buna. Masura despartirii noastre va fi masura pregatirii noastre. Cineva spunea: "In orice perioada a Bisericii, orice mic efort de a asculta de aceasta porunca si-a avut rasplata, observata de unul sau de mai multi; si oricine va face efortul de a observa traseul vreunui slujitor distins al Domnului, sau al unei coletivitati de credinciosi, va afla ca despartirea de raul din jur a fost una din caracteristicile de seama."

Pentru mangaierea si incurajarea celui care se poarta potrivit acestei porunci, sa stie nu numai ca va fi folositor Stapanului, dar "va fi un vas de cinste." Poate intalni reprosuri si chiar batjocuri de la cei de care se desparte, dar, spune apostolul, el "va fi un vas de cinste."

Versetele acestea arata ca despartirea are doua caractere. Intai, avem sa ne retragem din orice sistem incorect; in al doilea rand, avem sa ne despartim de persoanele care nu aduc onoare lui Dumnezeu.

Aici deci este imputernicirea unei persoane individuale de a se desparti de aceste sisteme mari ale oamenilor care inlatura pe Hristos ca singurul Cap al Trupului Sau, care ignora prezenta Duhului Sfant, care parasesc repede adevarurile fundamentale ale crestinismului, in care cei credinciosi si necredinciosi sunt asociati si in care nu este putere de a trata raul.

(2.22). Invatatura de a te desparti de rau este urmata de porunca tot atat de importanta: "Fugi de poftele tineretii." Dupa ce ne-am despartit de coruptia crestinatatii avem sa fim atenti ca nu cumva sa cadem intr-o coruptie a firii. "Poftele tineretii" s-ar referi nu numai la dorintele grosolane ale carnii, ci si la toate acele lucruri pe care firea cazuta le doreste cu pasiune nestapanita, cu propria vointa a tineretii. Niciodata nu suntem in mai mare pericol de a actiona in firea noastra ca atunci cand ne-am purtat cu credinciosie fata de Domnul. Cineva spunea: "Ne putem insela intr-o relaxare morala prin satisfacerea cu despartirea noastra eclesiastica." Cat de potrivit este deci indemnul: "Fugi de poftele tineretii" care urmeaza poruncii de a te departa de nelegiuire si a te desparti de vasele de necinste.

Dupa ce ne-am despartit de coruptiile crestinatatii si am refuzat coruptia firii, suntem indemnati sa urmarim anumite calitati morale importante care dau un caracter pozitiv acestei cai pe care mergem. Nu ni se spune sa urmam pe vreun invatator exceptional, desi recunoastem cu bucurie fiecare dar, daca ne conduce pe calea care are aceste caracteristici. Calitatile pe care avem sa le urmarim sunt "dreptatea, credinta, dragostea si pacea."

Dreptatea in mod necesar vine intai, pentru ca aici este vorba de calea individuala. Dupa ce ne-am despartit de nelegiuire avem sa ne judecam caile si sa vedem daca toate relatiile noastre, in legatura cu lumea sau cu poporul lui Dumnezeu, se potrivesc cu dreptatea.

Urmeaza apoi credinta si ingusteaza calea si mai mult, pentru ca credinta are a face cu Dumnezeu; si nu orice cale dreapta este o cale a credintei. Dreptatea practica fata de oameni in sensul unei comportari cinstite a unuia fata de celalalt, poate exista fara credinta in Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu pentru ai Sai prin acesta lume cere o practicare constanta a credintei in Dumnezeul Cel viu. Avem nevoie nu numai de o cale pe care sa mergem, ci avem nevoie de credinta pentru a umbla pe aceasta cale.

Dragostea urmeaza. daca relatiile noastre practice cu altii sunt drepte si umblam prin credinta in Dumnezeu, inimile ne vor fi libere sa se indrepte cu dragoste catre altii. "Credinta in Hristos Isus" este urmata de "dragostea fata de toti sfintii" (Efes. 1.15; Col. 1.4).

Pacea vine ultima si este in locul pe care trebuie sa-l aiba; ea este rezultatul dreptatii, credintei si dragostei. Dreptatea este la inceputul listei si pacea la sfarsitul ei, pentru ca "rodul dreptatii este semanat in pace." fara a fi pazita de calitatile dinaintea ei, urmarirea pacii poate degenera in indiferenta fata de Hristos si incuviintarea raului.

Aici deci avem indrumarile simple pentru calea noastra individuala intr-un timp de declin. Aceste instructiuni, Totusi, nu se rezuma la persoanele individuale, pentru ca apostolul, din acest moment, trece de la ce este individual la ce este colectiv. El ne spune ca aceste calitati sunt de urmarit "impreuna cu cei care cheama pe Domnul dintr-o inima curata." Cuvintele "impreuna cu cei care" se refera la ce este colectiv. Acest lucru este de o deosebita importanta, caci, fara aceasta invatatura, am putea intreba: Ce indrumare avem in Scriptura pentru a umbla impreuna cu altii intr-un timp de ruina? Aici este indrumarea: nu suntem lasati in izolare. Intotdeauna vor fi altii care, intr-un timp de decadere, cheama pe Domnul dintr-o inima curata

A chema pe Domnul este exprimarea dependentei de Domnul si se arata in mod special in legatura cu o zi de departare de Domnul. in zilele rele ale lui Set citim: "Atunci au inceput oamenii sa cheme Numele Domnului" (Geneza 4.26). De asemenea citim despre Avraam, cand a plecat din tara lui, dintre rudele si casa tatalui, ca el a chemat Numele Domnului" (Geneza 12.8). in felul acesta avem pe multi altii care, in credinciosie fata de Domnul, s-au despartit de coruptiile crestinatatii si, in acest loc de afara, umbla in dependenta de Domnul si se poarta in felul acesta, avand o inima curata. O inima curata nu este aceea care pretinde ca este curata, ci aceea care, sub privirea Domnului, urmareste dreptatea, credinta, dragostea si pacea.

Avem astfel o cale indicata clar de Cuvantul lui Dumnezeu pentru o zi de ruina, caracterizata:

- Intai, prin despartirea de coruptiile crestinatatii;

- In al doilea rand, prin despartirea de coruptiile firii pacatoase;

- In al treilea rand, prin urmarirea unor calitati morale;

- In al patrulea rand, prin asocierea cu cei care cheama pe Domnul dintr-o inima curata.

Atunci, daca sunt unii impreuna potrivit acestor indrumari simple, se poate pune intrebarea: Ce principii ii vor calauzi in inchinarea lor, in amintirea Domnului, in adunarile lor pentru zidire, in slujirea lor si in felul lor de a se purta unul fata de altul si fata de lume? Raspunsul este simplu. Acestia vor intelege indata ca este la dispozitia lor pentru calauzirea lor in toate principiile fiecarui detaliu al Adunarii lui Dumnezeu, tot ce ne este dat in epistola catre Corinteni si alte parti ale Noului Testament, principii pe care ruina Bisericii nu le poate desfiinta.

Mai mult, fiind separati de relele crestinatatii, acestia vor afla ca multe principii si orientari pentru administrarea practica a Bisericii, care cu greu ar fi posibil de realizat in sistemele oamenilor, pot fi aplicate acum in simplitate. in felul acesta cei care accepta calea lui Dumnezeu intr-un timp de ruina vor vedea ca inca este posibil sa umbli in lumina data Adunarii asa cum a fost ea stabilita la inceput. in adevar, ei nu vor pretinde ca sunt Adunarea sau chiar numai un model al Adunarii, pentru ca sunt doar cateva persoane individuale care s-au despartit de coruptiile crestinatatii si, ca urmare, daca sunt o marturie, ei sunt doar o marturie a conditiei ruinate a Bisericii in aceste zile de sfarsit, si nu un exemplu al Bisericii de la inceput.

d) Spiritul in care intampinam impotrivirea (2.23-26)

In vesetele cu care se termina acest capitol avem o instiintare importanta din partea slujitorului Domnului. Referitor la calea de despartire de coruptia crestinatatii, apostolul vede mai dinainte ca, daca unii vor asculta de aceste indrumari, vor fi totodata si unii care se vor impotrivi cu inversunare. Afirmarea acestor adevaruri va aduce o multime de "intrebari nebune si nefolositoare." Experienta a aratat cat de adevarat este acest fapt. Aproape orice argument pe care-l poate oferi ingeniozitatea omului va fi folosit pentru a inlatura indrumarile simple ale acestui pasaj. Suntem instiintati ca aceste argumente vor "da nastere la certuri." Orice s-ar intampla, robul Domnului sa nu se lase atras in cearta. El "nu trebuie sa se certe." daca el insusi se lasa atras in cearta, va ajunge in intregime invins, desi ar cauta sa apere adevarul absolut.

Robul trebuie sa-si aduca aminte ca el este doar un rob si nu este el Stapanul. ca rob al Domnului, indatorirea lui este sa prezinte caracterul Domnului: blandetea, priceperea de a da invatatura, ingaduinta rabdatoare in fata impotrivirii. Tendinta naturala este de a te apara si a te agata de orice ar fi asociat cu ceea ce gandesti, chiar daca ar fi cu totul impotriva gandirii din Scriptura. De aceea cel dintai efect al prezentarii acestor adevaruri este deseori sa apara impotrivirea. daca in vreun fel robul insusi a intrat in cearta din aceasta impotrivire, i-ar sta bine sa arate indelunga rabdare si blandete, cautand sa invete pe altii. cand prezinta adevarul, sa nu aiba gandul ca prin prezentarea lui clara sau prin felul lui atragator, adevarul ar fi primit, ci cu simtul ca numai Dumnezeu poate aduce pe cineva "la cunoasterea adevarului."

In capitolul 2 am fost invatati cu privire la starea joasa a Bisericii de nume, cum se arata chiar in acel timp. Acest al treilea capitol da o descriere solemna a conditiei teribile in care marturia crestina va cadea in zilele din urma.

Traind in aceste zile, suntem datori sa multumim ca n-am fost lasati sa ne formam noi insine judecata cu privire la crestinatate. Dumnezeu a spus mai dinainte si a descris aceasta conditie, incat putem avea o apreciere dreapta si de la Dumnezeu despre cei care-L marturisesc pe Hristos.

Neavand o gandire corecta despre crestinism asa cum este prezentat in Scriptura, masa celor care marturisesc a fi crestini vad crestinismul doar ca un sistem religios prin care lumea va fi treptat reformata si cei inapoiati vor fi civilizati. Chiar multi dintre copiii lui Dumnezeu, cu doar o cunoastere partiala a mantuirii pe care o aduce evanghelia, nutresc asteptarea gresita ca, prin raspandirea evangheliei, lumea va fi convertita treptat si se va introduce mileniul.

Astfel, printre crestinii de nume si multi dintre adevaratii copii ai lui Dumnezeu, exista impresia ca crestinatatea progreseaza spre o situatie triumfatoare asupra lumii, a firii pacatoase si a diavolului. adevarul clar al Scripturii este ca Biserica, vazuta in responsabilitatea oamenilor, a ajuns in intregime ruinata, incat masa celor care formeaza crestinatatea va avea parte de judecata lui Dumnezeu.

Scriitorii inspirati ai Noului Testament sunt uniti in instiintarea noastra cu privire la raul care va predomina in crestinatatea de nume in zilele din urma si la judecata care va veni asupra ei. Iacov ne spune ca "Judecatorul este chiar la usa" (Iacov 5.9). Petru ne instiinteaza ca "judecata incepe de la casa lui Dumnezeu" si ca, in zilele din urma marturia crestina va fi marcata de batjocoritori si de un materialism grosolan (1

Petru 4.17; 2 Petru 2.2-5). Ioan ne instiinteaza ca in ceasul cel de pe urma se vor ridica antihristi din mijlocul crestinilor (1 Ioan 2.18,19). Iuda ne spune despre apostazia care va veni; si apostolul Pavel in acest pasaj solemn ne pregateste pentru coruptia ingroziitoare care va caracteriza marturia crestinatatii la sfarsitul ei.

Cu toate acestea, daca pentru instiintarea noastra avem aceasta descriere detaliata despre sfarsitul zilelor din urma, tot asa pentru incurajarea celor credinciosi avem si dezvaluirea plinatatii resurselor noastre ca sa-l faca in stare pe cel credincios sa scape de aceste coruptii si sa pota trai cu evlavie in Hristos Isus.

Acestea, deci, sunt cele doua teme mari ale capitolului 3 - starea rea a crestinilor de nume in zilele din urma si resuresele celui credincios in prezenta raului.

Coruptia crestinatatii in zilele din urma (3.1-9)

(3.1). Dumnezeu vrea sa nu fim nestiutori cu privire la starea crestinatatii, nici, sub vreo aparenta scuza a dragostei, sa avem o indiferenta fata de rau. De aceea slujitorul Domnului deschide aceasta parte a invataturilor lui cu cuvintele: "Sa stii dar aceasta." El continua sa ne instiinteze ca "in zilele din urma vor fi timpuri grele."

(3.2-5). Apostolul continua sa dea cu cea mai mare precizie o imagine teribila a conditiei in care va decade crestinatatea, descriind in detaliu caracteristicile remarcabile ale celor care vor forma masa marturiei crestine in zilele din urma. Duhul lui Dumnezeu vorbeste despre aceste personae religioase ca despre niste "oameni" pentru ca nu este niciun temei ca sa le numeasca sfinti sau credinciosi. in plus, este de notat, apostolul nu descrie starea "oamenilor" pagani, ci a celor care fac marturie ca sunt crestini, implinind formele exterioare ale evlaviei.

1. "Oamenii vor fi iubitori de sine." Caracteristica cea dintai si remarcabila a crestinatatii in aceste zile din urma este iubirea de sine. Ea este in contrast direct cu adevaratul crestinism care ne invata ca Hristos "a murit pentru toti, pentru ca cei care traiesc sa nu mai traiasca pentru ei insisi, ci pentru Cel care a murit si a inviat pentru ei."

2. "Iubitori de bani." Iubirea de sine va duce la iubirea de bani, cu care oamenii pot cumpara tot ce le face placere. crestinismul ne invata ca iubirea de bani este o radacina a tuturor relelor si cei care o urmaresc se vor rataci de la credinta si se vor strapunge cu multe dureri (1 Timotei 6.10)

3. Laudarosi. Iubirea de bani ii va face pe oameni sa fie laudarosi. Citim in Scriptura despre cei care "se incred in averea lor si se mandresc in belsugul bogatiei lor" (Psalmul 49.6) si "Cel rau se ingamfa cu dorinta sufletului lui si-l binecauvanteaza pe cel lacom, Il dispretuieste pe Domnul" (Psalmul 10.3). Nu numai ca oamenii se lauda cu priceperea lor de a-si dobandi bogatii, ci, dupa ce si-au adunat bogatiile, deseori prind ocazia sa vorbeasca despre faptele lor de caritate, in contrast cu harul crestinismului care ne invata sa nu stie stanga ce face dreapta.

4. "Aroganti" sau "mandri". Laudarosul care se glorifica pe sine este apropiat de cel arogant sau mandru care face caz de nasterea lui, de pozitia lui sociala si de talentele lui naturale, in contrast cu crestinismul care ne face sa cosideram aceste lucruri ca o pierdere fata de pretul nespus de mare al cunoasterii lui Hristos Isus, Domnul nostru.

5. "Blasfemiatori" sau "vorbitori de rau". Mandria duce la vorbirea de rau. Fiind mandri cu realizarile lor si abilitatile lor intelectuale, oamenii nu ezita sa "vorbeasca de rau despre lucruri pe care nu le cunosc" (2 Petru 2.12); si "spun lucruri mari impotriva Celui Preainalt" si ataca lucrarea lui Hristos, refuzand revelatia si batandu-si joc de inspiratie..

6. "Neascultatori de parinti." daca oamenii sunt capabili sa vorbeasca de rau impotriva lui Dumnezeu, nu este de mirare ca sunt neascultatori de parinti. daca au putin respect pentru lucrurile divine, ei nu vor avea respect pentru relatiile dintre oameni.

7. "Nerecunoscatori" sau 'nemultumitori." Pentru cei neascultatori de parinti, orice indurare de la Dumnezeu sau de la oameni este primita ca un drept pentru care nu este cazul sa multumeasca. crestinismul ne invata ca toate "sunt de primit cu multumire din partea celor care cred si cunosc adevarul."

8. "Fara sfintenie." cand lipsa de multumire pentru binecuvantarile materiale si spirituale le este caracteristica, oamenii in curand vor desconsidera si vor dispretui indurarea si harul care aduc binecuvantari. Esau a dispretuit dreptul de intai-nascut cu care Dumnezeu il binecuvantase.

9. "Fara afectivitate naturala." Omul care trateaza cu usuratate dragostea si indurarea lui Dumnezeu in curand va pierde afectivitatea naturala fata de oamenii din jur. Iubirea de sine duce la indiferenta in legaturile vietii de familie, sau le vede chiar ca o piedica in calea placerilor sale.

10. "Neinduplecati." Omul care dovedeste lipsa afectivitatii naturale va fi in mod sigur neinduplecat.

11. "Defaimatori" sau "acuzatori in mod fals." Unul al carui spirit de razbunare este dovada impotriva oricarei rugaminti nu va ezita sa vorbeasca de rau sau sa acuze fals pe cei care nu sunt dupa voia lui.

12. "Neinfranati" sau "cu pasiuni nestapanite." Omul care nu ezita sa defaimeze pe altii isi va pierde cu usurinta controlul si va actiona fara sa tina seama de ceva.

13. "Neimblanziti" sau "salbatici." Cel care defaima pe altii in vorbire si este neinfranat in fapte va arata o dispozitie salbatica lipsita in intregime de amabilitate.

14. "Neiubitori de bine" sau "dispretuitori a tot ceea ce este bun." Dispozitia salbatica in mod inevitabil orbeste pe oameni fata de ceea ce este bine. Este nu numai faptul ca intre cei care-si zic crestini unii iubesc raul, dar de fapt si urasc "ceea ce este bine."

15. "Tradatori." Neavand dragoste pentru ceea ce este bine, oamenii nu vor ezita sa se poarte cu rautatea care tradeaza increderea care li se da si nu au niciun respect pentru lucrurile intime ale celor care ii trateaza ca prieteni.

16. "Incapatanati" sau "obraznici". Omul care isi poate trada prietenii este unul care in mod hotarat isi urmeaza propria lui voie indiferent de consecinte si fara consideratie pentru altii.

17. "Ingamfati" sau "cu pretentii gresite." Plin de el insusi, omul incapatanat cauta sa-si acopere propria vointa sub pretentia zadarnica de a se fi purtat pentru binele general.

18. "Iubitori mai mult de placeri decat iubitori de Dumnezeu." Pretentiile oamenilor fiind desarte, viata lor va fi tot asa lipsita de ceva real. Norii judecatii care vine se pot arata, insa crestinatatea, orbita de propria ei vanitate si iubire de sine, se arunca in vartejul senzatiilor, cautand sa-si gaseasca placerea in bucurii imorale, prea adesea cei care isi zic slujitori ai religiei fiind cei dintai in tot felul de placeri lumesti.

19. "avand o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea." in felul acesta in zilele de sfarsit ale crestinatatii multimea numita crestina se va deda oricarei forme a raului, cautand sa-si acopere stricaciunea cu haina sfinteniei. in felul acesta crestinii de nume devin mai rai decat paganii, pentru ca, in timp ce se dedau tuturor relelor paganismului, ei adauga la stricaciunea lor ascunderea lor sub forma crestinatatii, desi cu totul lipsita de puterea ei spirituala. Ce alt rau poate fi mai fara sperante decat efortul de a folosi Numele lui Hristos ca o acoperitoare a tot ce este rau? Aceasta acoperitoare, haina a asa-zisei sfintenii, constituie "timpurile grele" ale zilelor din urma, pentru ca aratarea evlaviei uneori poate insela si pe cel care este crestin cu adevarat.

Este de notat ca raul cel dintai si deosebit de important din aceasta descriere teribila este egoismul de necontrolat al omului care conduce mereu spre alt rau. Oamenii iubitori de sine vor pofti toate pentru acest rau si se vor lauda cu acest eu. Laudandu-se cu ei insisi nu vor suporta vreo restrangere asupra lor, fie umana sau divina. Iubirea de sine si satisfacerea eului vor face pe oameni nemultumitori si ii va conduce sa nu tina seama de afectivitatea naturala si ii va face neinduplecati si defaimatori. Iubrea de sine ii va conduce pe oameni sa-si dea frau liber pasiunilor, devenind salbatici fata de tot ce se opune vointei lor. Ea ii va face pe oameni sa dispretuiasca tot ce este bine, sa tradeze orice li s-a incredintat si cu o aroganta neinduplecata sa fie iubitori mai mult de placeri decat iubitori de Dumnezeu.

Acesta este tabloul teribil pe care Scriptura il prezinta despre ultimle zile ale crestinatatii de nume. Israel, care fusese pus deoparte dintre toate natiunile, ca sa dea marturie despre Dumnezeul Cel adevarat, a decazut in totul in responsabilitate incat in final avea sa se spuna despre ei ca "Numele lui Dumnezeu este blasfemiat printre natiuni din cauza voastra." Dar cu o lumina mai mare si privilegii mai mari, cu atat mai teribila este decaderea crestinatatii de nume. Lasata sa fie martor pentru Hristos in timpul absentei Sale, marea multime a celor ce poarta Numele lui Hristos a ajuns mai jos decat nivelul paganilor si au devenit exprimarea vointei si pasiunilor oamenilor, si astfel au adus defaimare asupra Numelui lui Hristos. Putem sa ne mai miram ca sfarsitul va fi asa fel incat cei care marturisesc Numele lui Hristos pe pamant vor fi varsati din gura Lui?

Totusi sa nu uitam ca in mijlocul aestei mari crestinatati Dumnezeu isi are pe ai Sai si Domnul cunoaste pe cei care sunt ai Sai. Niciunul dintre ei nu va pieri si in final cei care formeaza adevarata Biserica a lui Dumnezeu vor fi prezentati lui Hristos fara pata sau zbarcitura sau altceva de felul acesta.

In acelasi timp adevaratul popor al lui Dumnezeu - cei care cheama pe Domnul dintr-o inima curata - sunt clar indemnati "sa se departeze" (3.5) de marturia corupta a crestinatatii. Nu suntem chemati sa luptam cu cei care formeaza multimea crestinatatii de nume, sau si mai putin sa chemam judecata asupra lor. Avem sa ne departam de acestia si sa lasam judecatii lui Dumnezeu intreaga situatie.

Numai in masura in care ne despartim de marturia corupta a crestinatatii vom recunoaste starea ei ingrozitoare si vom intelege marturia care este potrivita adevarului.

Intelegand care este starea crestinatatii, ne vom smeri noi insine inaintea lui Dumnezeu, marturisindu-ne lipsurile si slabiciunea, amintindu-ne ca avem in noi firea pacatoasa care, daca n-ar fi mila Sa, cu usuinta ne-ar insela sa ne duca in vreunul sau altul din aceste rele.

(3.6-9). Scriitorul a descris conditia teribila care va caracteriza crestinatatea ca intreg in zilele din urma. Acum ne instiinteaza cu privire la un anumit rau care se va dezvolta din aceasta coruptie. Se va ridica un grup de oameni ca instrumente active impotriva adevarului, cu invataturi gresite.

Pe langa invatatura lor gesita, acestia sunt de condamnat pentru metodele ascunse pe care le folosesc. Citim ca ei "patrund in case". Este caracteristic greselii sa se fereasca de lumina si trebuie mai intai raspandita pe furis. Apoi, dupa ce terenul a fost pregatit pe ascuns prin aceste metode, cei care raspandesc invatatura gresita nu se tem sa-si declare deschis invatatura. Iar cand invatatura gresita a fot declarata public, de obicei vine la lumina faptul ca de multi ani ea a fost tinuta si invatata.

Mai departe, acesti invatatori falsi sunt de condamnat pentru faptul ca ei sunt o atractie pentru cei caracterizati ca "femei usuratice" care sunt in pozitia de a influenta casele si familiile celor care se numesc crestini. Apostolul probabil foloseste expresia de dispret "femei usuratice" pentru a arata acel fel de persoane (barbati sau femei) conduse de emotiile si poftele lor, si nu de constiinta si ratiunea lor. Cu mintile obsedate de invataturi gresite, desi laudandu-se ca "mereu invata", ei "niciodata nu sunt in stare sa ajunga la cunostinta adevarului." Invatatura gresita isi lasa victimele in intunericul nesigurantei.

Astfel de invatatori, ca Iane si Iambre de altadata, se impotrivesc adevarului prin imitarea formelor exterioare ale religiei, in timp ce sunt cu totul lipsiti de ce este vital in crestinism. Ei sunt "oameni stricati la minte, dezaprobati in ceea ce priveste credinta." Fiecare sistem fals din crestinatate isi trage originea in oameni a caror minte a fost corupta de rau si au fost fara valoare in ce priveste credinta.

Cu toate acestea, Dumnezeu, in caile Sale guvernamentale, permite deseori ca acesti falsi invatatori sa fie expusi cu totul inaintea "tuturor" oamenilor. Deseori "nebunia" acestor sisteme religioase, tot asa si vietile pacatoase a multora dintre conducatorii lor, au fost atat de deplin aratate inaintea lumii incat ei au ajuns de batjocura in ochii tuturor, chiar si a victimelor lor inselate.

Resursele celui credincios in prezenta raului (3.10-17)

In a doua parte a acestui capitol suntem invatati despre provizia bogata pe care Dumnezeu a facut-o pentru ca ai Sai sa fie feriti de coruptiile crestinatatii si sa se poarte asa cum este potrivit oricarui om al lui Dumnezeu in zilele din urma.

(3.10,11). Intai, ni se spune clar ca scutul de ocrotire impotriva a tot ce este fals este cunoasterea a ceea ce este adevarat. De aceea apostolul ii poate spune lui Timotei: Tu ai cunoscut pe deplin invatatura mea, felul meu de vietuire, scopul pe care l-am avut, credinta, indelunga-suferinta, rabdarea, persecutiile, necazurile... Nu este nevoie sa cunoastem pe deplin raul, pentru ca nu scapam de rau doar cunoscandu-l. Prin cunoasterea adevarului putem descoperi ceea ce este fals sau contrar adevarului; si dupa ce am descoperit raul, indemnul nu este sa fim ocupati cu el, ci sa ne "departam" de cei care il urmeaza.

Adevarul a fost dat in invatatura apostolului si dezvaluit si noua in epistolele lui. El ar putea fi rezumat ca o inlaturre completa a omului porivit firii lui pacatoase, ca fiind in intregime corupt si supus mortii, condamnarea omului vechi in crucea lui Hristos si aducerea unui om nou in viata si incoruptibilitate, asezat in Hristos inviat si glorificat, in care cei credinciosi, dintre iudei si natiuni, sunt uniti intr-un singur trup prin Duhul Sfant.

Aceasta doctrina, Pavel ii putea spune lui Timotei, "tu ai cunoscut-o pe deplin." Cu cat intram mai deplin in invatatura lui Pavel, cu atat putem fi in stare sa deosebim in mod hotarat lucrurile si sa ne departam de raul din zilele din urma.

In al doilea rand, apostolul poate aminti de "felul sau de vietuire." Viata lui a fost intotdeauna potrivita cu invatatura pe care o dadea. in privinta aceasta, fara indoiala, este un contrast intre apostol si invatatorii rai despre care vorbise. Nebunia lor este aratata, intrucat vietile lor erau o contradictie evidenta cu evlavia pe care o marturiseau. Se vede de catre toti ca marturisirea evlaviei lor nu are nicio putere asupra vietii lor. Cu apostolul era cu totul altfel. in doctrina lui, el prezenta chemarea cereasca a celor sfinti si, in armonie cu invatatura lui, felul sau de trai era cel al unui strain si calator, a carui cetatenie este in cer. Era o viata guvernata de un "scop" précis, traita prin "credinta", aratand caracterul lui Hristos in "indelunga-rabdare", "dragoste" rabdare in "suferinte si persecutii."

Deci cel dintai scut de ocrotire fata de rau in zilele din urma este cunoasterea adevarului; si al doilea scut de ocrotire, o viata traita in armonie cu adevarul. Este, Totusi, si o alta sursa de ocrotire, caci, in al treilea rand, citim depre sustinerea data de Domnul. Despre aceasta Pavel poate marturisi din propria lui experienta, caci, vorbind dspre suferinte si persecutii intampinate in viata, el poate spune: "si Domnul m-a scapat din toate." daca suntem staruitori in cunoasterea invataturii, daca suntem dornici sa traim o viata potrivita invataturii, vom realiza ocrotirea Domnului. Altii s-ar putea sa ne paraseasca, asa cum au facut cu apostolul; altii ar putea gandi ca suntem prea severi si fara niciun fel de compromis; dar, luptand pentru credinta, ne vom bucura, ca si el, ca Domnul va sta langa noi, Domnul ne va intari, Domnul ne va face in stare sa vestim adevarul, ne va scapa din gura leului si de orice lucrare rea, si ne va pastra pentru Imparatia sa cereasca (3.11; 4.17,18).

(3.12,13). Ni se reaminteste cata nevoie avem de sustinerea Domnului, prin invatatura ca toti care doresc sa traiasca cu evlavie in Hristos Isus vor suferi persecutie. Forma persecutiei ia multe aspecte in diferite timpuri si in diferite locuri, dar ramane adevarat ca acela care sta departe de relele crestinatatii si cauta sa mentina adevarul, trebuie sa fie pregatit de a face fata parasirii, insultelor si rautatii. Cum ar putea fi altfel cand chiar in crstinatate "oamenii rai si inselatori vor inainta spre mai rau, ducand in ratacire si fiind dusi in ratacire"?.

(3.14). In al patrulea rand, in prezenta raului, cei evlaviosi vor gasi ocrotire si sprijin prin ramanerea in lucrurile pe are le-au invatat de la apostol. De aceea el ii scrie lui Timotei: "Ramai in cele ce ai invatat si de care ai fost deplin incredintat, stiind de la cine le-ai invatat." Pentru a treia oara in aceasta epistola scurta Pavel subliniaza importanta, nu numai de a avea adevarul, ci si de a-l primi dintr-o sursa inspirata (vezi 1.13; 2.2).

Experienta dovedeste prea adesea ca si credinciosii pot sa nu aiba o atitudine ferma impotriva invataturii gresite, pentru ca nu sunt "pe deplin incredintati" despre adevar. in prezenta invataturii gresite si indeosebi a invataturii gresite ametecata cu adevarul, avem nevoie sa fim in totul siguri ca lucrurile pe care le-am invatat sunt in mod sigur adevarate. Singura siguranta pe care o avem este prin cunoasterea ca cel de la care am primit adevarul ne-a vorbit cu o autoritate inspirata. Un invatator ne poate aduce inainte adevarul, dar niciun invatator nu poate vorbi cu o autoritate inspirata. El trebuie sa ne indrume catre scrierile inspirate ale apostolilor daca este vorba sa mentinem adevarul in credinta si siguranta. in prezenta omului rau si ademenitor, cu cuvinte bine intocmite, intotdeauna aducand noi dezvoltari ale raului, sa fim atenti la tot ceea ce marturiseste ca ar fi o lumina noua si sa ramanem la lucrurile pe care le-am invatat.

(3.15-17). In final, scutul de ocrdtire impotriva invataurii gresite este inspiratia si suficienta Scrpturilor sfinte. Oamenii isi aduc teoriile lor fara sfarsit si schimbatoare, insa in Scripturi avem orice adevar care este spre folosul nostru, pastrat intr-o forma permanenta, pazita de de greseli in inspiratie si prezentata cu autoritate divina. .

Fara indoiala, Sfintele Scripturi pe care Timotei le cunoscuse de cand era copil erau Scripturile Vechiului Testament. Dar, cand apostolul precizeaza ca "toata Scriptura este insuflata divin" include Noul Testament si deci si scrierile apostolilor. Stim ca Petru pune epistolele lui Pavel impreuna cu "celelalte Scripturi" (2 Petru 3.16).

De asemenea ne este adus inainte folosul Scripturilor. Intai, sa ne faca intelepti in vederea mantuirii. in al doilea rand, fiind indrumati spre Hristos ca sa aflam in El mantuirea, vom descopri mai departe ca "orice Scriptura" este "de folos" pentru cel credincios, deoarece in legea lui Moise, in profeti si in psalmi descoperim lucruri privitoare la Hristos (Luca 24.27,44). Mai departe vom afla cat de folositoare sunt Scripturile pentru "a convinge." Am putea fi orbi fata de greselile noastre si in felul acesta atat de plini cu propria noastra importanta incat am fi surzi la mustrarea din partea altora; dar, daca suntem supusi Cuvantului, vom afla ca Scriptura ne convinge, pentru ca ea este cuvant "viu si lucrator, mai ascutit decat o sabie cu doua taisuri, ca sa descopere gandurile si intentiile inimii."

Totodata, Scripturile nu numai ca ne conving, dar ele sunt de folos pentru corectare si indreptare. cand ne conving, ele ne vor corecta; si dupa ce suntem corectati, ele ne vor instrui pe calea cea dreapta. avand deci Scripturile insuflate este posibil pentru omul lui Dumnezeu sa fie complet intarit in adevar cand vin invataturile gresite si sa fie "pe deplin pregatit pentru orice lucrare buna" chiar si in ziua cea rea.

In capitolul 3 apostolul a prezis pe deplin starea teribila a crestinatatii de nume in zilele din urma si, totodata, a reamintit credinciosilor provizia pe care Dumnezeu a facut-o pentru ca ei sa fie "pregatiti pentru orice lucrare buna" in ziua cand raul va fi foarte raspandit.

Dupa ce a prezentat ruina marturiei si resursele celui credincios, Pavel,, in capitolul 4 da indrumari speciale pentru slujirea Domnului in timpul decadentei generale.

Experienta ne spune ca intr-un timp de crestere a raului in marturia crestina si de slabiciune printre poporul lui Dumnezeu, slujitorul poate fi descurajat cu usurinta si isi poate pierde curajul in lucrarea lui. De aceea sunt importante aceste invataturi in care scriitorul, in loc de a

permite ca starea plina de intristare si fara sperante a crestinatatii sa fie o scuza pentru nepasare din partea slujitorului, sa foloseasca aceasta situatie ca un stimulent pentru a lucra cu toata inima.

(4.1). Apostolul deschide aceasta parte a indemnurilor lui prin prezentarea motivelor rugamintii lui catre credinciosi de a starui in lucrarea lor pentru Domnul. El vorbeste cu toata solemnitatea ca inaintea lui Dumnezeu si a lui Hristos Isus, care ne cunosc pozitia si atitudinea pe care o avem in aceasta situatie si ne indeamna staruitor la lucrare, avand in vedere trei fapte mari:

- Intai, Hristos este Judecatorul celor vii si celor morti. El este "Arbitrul" caii pe care mergem si a starii noastre pe aceasta cale. Pe langa aceasta, starea marturiei crestine este de asa fel incat cea mai mare parte din ei sunt neconvertiti si vor ajunge la judecata, ca oameni in viata cand Se va arata Hristos sau cu multimea celor morti la marele Tron alb de la urma. Partea noastra este sa-i instiintam pe oameni despre venirea judecatii si sa-i indrumam spre mantuitorul.

- In al doilea rand, Pavel ne incurajeaza in slujirea noastra cu marele adevar al aratarii lui Hristos. Aceasta "aratare" a sa este deosebita de judecata celor vii si a celor morti. Nu este vorba despre rapire, ci de aratarea lui Hristos pentru a domni, pentru ca rasplata pentru slujire este intotdeauna pusa in legatura cu "aratarea." Cuvantul spune: "Iata, Eu vin curand si rasplata Mea este cu Mine, ca sa dau fiecaruia dupa cum va fi fapta lui" (Apocalpsa 22.12).

- In al treilea rand, suntem incurajati sa slujim "si pentru Imparatia Sa." Fiecare suflet mantuit prin predicarea evangheliei va face sa straluceasca mai din plin gloria lui Hristos cand El va veni sa imparateasca si sa fie glorificat in sfintii Sai.

Deci fie ca este vorba de judecata celor rai, de rasplatirea slujitorului sau de gloria lui Hristos, este o incurajare pentru slujitor sa staruie in lucrarea lui.

(4.2). Dupa ce a aratat motivele indemnului sau, apostolul da ca o porunca a sa de a sluji. daca oamenii sunt raspunzatori fata de Dumnezeu, atunci "vesteste Cuvantul, staruie la timp si nelatimp." daca Hristos va veni sa judece, atunci "convinge", "mustra" si 'cearta" pe cei care traiesc intr-un fel care le va aduce judecata. daca sfintii vor fi rasplatiti la aratarea lui Hristos, atunci "incurajeaza cu toata indelunga-rabdare si invatatura."

Slujitorul are sa predice "Cuvantul." Acesta este nu numai simpla evanghelie catre cei pacatosi, ci "Cuvantul: lui Dumnezeu si pentru pacatosi si pentru sfinti. Este de asemenea nevoie de urgenta in predicarea Cuvantului, de o lucrare in orice timp. Cuvantul lui Dumnezeu este pentru toti oamenii in orice timp. "Convinge" sau "mustra" este o lucrare necesara atat printre sfinti cat si printre pacatosi. Dar aceasta se poate face numai prin prezentarea Cuvantului; pentru ca numai Cuvantul poate produce convingere. Noi putem cauta sa convingem si sa mustram cu propriile noastre cuvinte si argumente, numai ca sa ne intristam si sa ne revoltam. Mustrarea, convingerea, pentru a fi de folos, trebuie bazata pe Cuvantul lui Dumnezeu. Pe cei care se vor pleca in fata Cuvantului ca sa primeasca mustrarea, Cuvantul ii incurajeaza.

Orice forma ar lua slujirea, ea trebuie facuta cu indelunga-rabdare si potrivit cu adevarul "invataturii". Desigur, Cuvantul va starni impotirvirea firii pacatoase si aceasta va cere indelunga-rabdare din partea slujitorului; si singurul raspuns eficient in fata imporivirii este invatatura sau adevarul Scripturii.

(4.3-4). In cel dintai verset slujitorul lui Dumnezeu a privit dincolo de timpul in care traia si de aceea sublinia urgenta slujirii. Acum din nou priveste la sfarsitul perioadei crestine si foloseste conditiile inspaimantatoare care vor fi printre cei care fac parte din crestinatatea de nume, ca un nou impuls pentru slujire. Spusese mai inainte despre invatatorii falsi care patrund in case; acum vorbeste despre oamenii aceia inselati. Va veni timpul cand oamenii, dorind sa-si "desfateze urechile" nu vor suferi invatatura sanatoasa, ci isi vor aduna in jur invatatori dupa poftele lor. Nu este o descriere a paganilor care n-au auzit niciodata adevarul, ci a crestinatatii, in care oamenii au auzit evanghelia, dar n-o mai pot suferi. Totusi ei nu leapada marturisirea crestinatatii, pentru ca inca isi mai aduna invatatori, dar acestia sa fie invatatori care sa nu-i deranjeze in placerile lor, in poftele lor lumesti, predicandu-le adevarul.

Colectivitatile de crestini de nume isi vor alege cate un invatator cu totul strain de Scriptura si vor arata cat de mult s-a departat crestinatatea de randuiala luiDumnezeu pentru Adunarea Sa. Rezultatul acestei dezordini este ca prea adesea invatatorul ales este doar un conducator orb al unor orbi si "cand un orb calauzeste pe un alt orb, amandoi vor cadea in groapa" (Matei 15.14). in felul acesta, indepartandu-se de adevar, ei "se vor abate spre fabule."

(4.5). Daca starea crestinatatii avea sa devina atat de ingrozitoare incat cei care isi zic crestini nu vor suferi invatatura sanatoasa, vor urma poftele lor si se vor indrepta spre fabule, cel credincios are sa fie "treaz in toate." El sa-si aiba judecata formata de adevar si sa nu permita ca mintea sa-i fie influentata de relele si fabulele multimii.

Am mai avut indemnul de a "suferi raul impreuna cu evanghelia"; "ia partea ta la suferinta" ca bun ostas al lui Isus Hristos; apoi am fost instiintati ca "toti cei care voiesc sa traiasca cu evlavie in Hristos vor suferi persecutie" (1.8; 2.3; 3.12). Acum suntem din nou instiintati ca trebuie sa fim pregatiti "sa suferim relele" din cauza situatiei in care se afla crestinatatea.

Deci cel credincios trebuie sa fie pregatit pentru suferinta din cauza evangheliei, pentru Isus Hristos, datorita evlaviei crestine si avand in vedere relele zilei.

De asemenea, oricat de rea ar fi ziua si cat timp va dura ziua harului, omul lui Dumnezeu, oricare i-ar fi darul, va trebui sa faca lucrarea unui evanghelist. Abandonarea adevarului de catre multime, in cea mai mare parte in asa-numitele biserici dedate spiritului lumesc si fabulelor, face si mai dator pe omul lui Dumnezeu sa continuie lucrarea de evanghelizare si sa-si indeplineasca slujba care i-a fost data. Lucrarea Domnului nu este de facut pe jumatate. Avem sa cautam sa terminam ceea ce El ne-a dat sa facem.

(4.6). Slujitorul lui Hristos se refera acum la plecarea sa, ca un alt impuls pentru lucrare. Sfarsitul vietii lui de devotement si de persecutie din patea lumii era atat de aproape incat putea spune: "Eu am si fost turnat ca o jertfa de bautura." Pentru el, a pleca de pe pamant era o eliberare de tot ceea ce il tinea departe de Hristos; dar el prezinta faptul acesta ca un motiv pentru Timotei in indeplinirea slujbei lui. Deseori, din acea zi, plecarea unui slujitor devotat a fost folosita de Domnul ca sa-i faca mai activi in lucrare pe cei ramasi.

(4.7). daca Biserica avea sa fie lipsita de indrumarea activa a apostolului, exemplul lui ne ramane ca un imbold. Aici, deci, Pavel, in ajunul plecarii lui, priveste inapoi la calea lui de slujitor si priveste inainte la ziua gloriei cand lucrarea lui isi va avea o rasplatire stralucita. Privind

inapoi, el poate spune: "M-am luptat lupta cea buna, mi-am sfarsit alergarea, am pazit credinta." in timpul lui Pavel credinta fusese deja asaltata din toate partile si ea este si mai atacata in timpul nostru. in afara guparii crestine ea a suferit impotriviri din partea ritualistilor iudei si a filosofilor dintre natiuni. in mediul marturiei crestine erau cei care "n-au nimerit tinta cu privire la credinta" (1 Timotei 6.21); si altii au fost dezaprobati in ce priveste credinta" (2 Timotei 3.8). in prezenta acestor atacuri dinauntru si din afara Pavel putea spune: "Am luptat lupta cea buna." El luptase pentru credinta si pazise credinta!

"Credinta" este mai mult decat evanghelia mantuirii noastre; ea aduce toate la centru in Hristos si cuprinde gloriile Persoanei Sale si maretia lucrarii Sale. Ea include intregul adevar al crestinismului. Apostolul luptase cu indrazneala pentru credinta, refuzand sa permita vreun atac asupra ei, din nicio directie. N-a permis niciunei false amabilitati sa se amestece in apararea sa fara compromis a gloriei Persoanei si lucrarii lui Hristos.

(4.8). Dupa ce a luptat lupta cea buna, si-a sfarsit alergarea si a pazit credinta, el privea spre viitor cu toata siguranta si spunea: "De acum ma asteapta cununa dreptatii." El a mers pe calea dreptatii si a urmat invatatura dreptatii (2.22; 3.16), iar acum privea la purtarea cununii dreptatii.

De asemenea cununa dreptatii va fi data apostolului de catre Domnul, Judecatorul Cel drept. Pavel mentinuse drepturile Domnului in timpul cand El era respins, si va primi cununa dreptatii in ziua gloriei Sale. Oamenii ii dadusera apostolului o inchisoare, multi dintre sfinti il parasisera si unii i s-au impotrivit; dar pentru el era "ceva foarte neinsemnat" sa fie judecat de sfinti sau de vreo judecata omeneasca (sau: de ziua omului). Pentru el, Domnul era Judecatorul (1 Corinteni 4.3-5). El nu spune ca judecata de catre frati cu privire la credinciosia lui sau la alergarea lui nu insemna nimic; insa, comparata cu judecata Domnului, era ceva neinsemnat. Prea adesea judecatile noastre a unuia de catre altul sunt invaluite de personalitati marunte side consideratii egoiste. Domnul este dreptul Judecator.

Pentru a treia oara in aceasta epistola apostolul se refera la "ziua aceea" (1.12,18; 4.8). in toate suferintele, persecutiile si insultele pe care le-a intampinat, ziua aceea stralucea luminos inaintea lui - ziua aratarii Domnului. Cum este lucrul acesta, nu putem intelege si nu ne putem lamuri; fata de dispret si insulte avem sa fim tacuti in aceasta zi. Dar pentru toate acestea putem afla mangaiere, incredintandu-le Domnului - dreptul Judecator - pentru ziua aceea, cand El "va scoate la lumina lucrurile ascunse ale intunericului si va descoperi gandurile inimilor; atunci, fiecare isi va primi lauda de la Dumnezeu" (1 Cor. 4.5).

De asemenea, pentru incurajarea noastra, ni se spune ca cununa dreptatii este rezervata nu numai pentru apostol sau vreun slujitor daruit, "ci si tuturor celor care iubesc aratarea Lui." Poate am gandi ca aceasta cununa a dreptatii este rezervata pentru mari activitati in lucrarea Domnului sau numai pentru cei care ar fi conducatori ai poporului lui Dumnezeu. Dar Cuvantul ne spune ca aceasta cununa este pentru toti cei care iubesc aratarea Lui.

In adevar, marea tema a acestei parti din epistola este sa incurajeze pe slujitori sa lucreze, dar sa fie atenti ca aceasta lucrare sa fie condusa de dragoste. A iubi aratarea Lui cuprinde si faptul ca Il iubim pe Cel care va veni curand si, iubindu-L, ne place sa gandim la ziua cand Cel care este acum respins si dispretuit de oameni "va veni ca sa fie glorificat in sfintii Sai si admirat in toti cei care cred." De asemenea, a iubi aratarea Lui presupune ca umblam judecandu-ne pe noi insine, pentru ca citim: "Oricine are nadejdea aceasta in El" - nadejdea de a fi asemenea lui Hristos cand El Se va arata - "se curateste, dupa cum El este curat" (1 Ioan 3.3).

In versetele de incheiere ale epistolei avem o reprezentare frumoasa a harurilor lui Hristos, iubirea crestina si interesele Domnului, care leaga impreuna pe sfinti, individual. Este pretios oricand acest tablou, dar cu atat mai mult intr-o zi de slabiciune si de faliment, cand cei care se tem de Domnul vorbesc deseori unul cu altul.

(4.9). Pavel isi exprimase dorinta de a-l vedea pe Timotei (1.4); acum, avand in vedere eliberarea sa, il indeamna pe Timotei sa vina repede.

(4.10,11). Dorea sa-l vada pe Timotei mai ales pentru ca suferise pierderea celor care lucrasera impruna cu el. Dima il parasise pe apostol, din dragoste pentru veacul de acum.

Nu spune ca Dima L-ar fi parasit pe Hristos, ci socotea imposibil sa continuie mersul cu un reprezentant atat de devotat al lui Hristos si in acelasi timp sa fie si cu lumea de acum. Ori una, ori alta trebuia parasita. Dar el l-a parasit pe Pavel si a ales lumea. Altii plecasera, fara indoiala, in lucrarea Domnului. Numai Luca era cu el. Acest credincios care il insotise in activitatea lui a ramas cu el in momentele mortii, si apostolului ii place sa scrie despre iubirea lui devotata.

Pavel doreste mai ales ca Timotei sa-l aduca pe Marcu. Fusese un timp cand Marcu se indepartase de lucrare, si apostolul, pentru un motiv corect, refuzase sa-l ia in a doua calatorie in serviciul Domnului. Judecase ca n-ar fi fost de folos. Greseala din partea lui Marcu fusese judecata si de aceea se inlaturase orice resentiment si nu se mai facea caz de greseala lui. daca aceasta ar fi singura referinta la Marcu, niciodata n-am fi stiut ceva despre greseala lui in lucrare. Pavel il recomanda in mod special adunarii din Colose (Col. 4.10); acum Pavel ii doreste prezenta; si, notam, chiar in lucrul in care gresise, slujitorul restabilit avea sa fie folositor, pentru ca apostolul spune: "el imi este de folos pentru slujba."

(4.12). Tihic, care poate fusese mai inainte trimis de apostol in Creta (Tit 3.12) era trimis acum in Efes. El era unul dintre cei care doresc sa slujeasca sub indrumarea slujitorului lui Hristos.

(4.13). Omul natural s-ar fi putut mira ca, in aceste indrumari importante, apostolul se opreste si vorbeste despre o manta si niste carti. Uitam ca Dumnezeul care a ingrijit de binecuvantarea noastra vesnica nu este nepasator fata de nevoile noastre temporare. Mantaua pe care o purtam si cartile pe care le citim nu sunt lucruri fata de care El sa arate nepasare. in nepriceperea noastra poate am gandi ca astfel de lucruri nu sunt in atentia Lui; gandind in felul aceste, chiar aceste lucruri - haina pe care o purtam, cartile pe care le citim - devin deseori o capcana in care suntem prinsi.

(4.14,15). Alexandru, la care se refera apostolul, nu este un invatator fals ca Imeneu, nici unul care sa iubeasca lumea, ca Dima. Este un dusman personal activ impotriva apostolului, si, fiind animat de o dusmanie personala, nu-l interesa ceea ce spunea Pavel. Alexandru era cu totul impotriva cuvintelor lui. Asfel de oameni exisau in timpul apostolului si asemenea lor se gasesc si astazi in marturia crestina; ei se impotrivesc la ceea ce se spune, nu pentru ca ar fi lucruri gresite, ci din cauza dusmaniei fata de pesoana care vorbeste. Constienti de nedreptatea unor astfel de oameni, usor putem sa ne iesim din noi insine si sa facem fata firii pacatoase, purtandu-ne in firea noastra

pacatoasa. Slujitorul Domnului nu-i raspunde raului cu rau, nici batjocurii cu batjocura. El nu spune: "Voi cauta sa-i fac potrivit faptelor lui," ci incredinteaza Domnului intreaga situatie si de aceea poate spune: "Domnul ii va rasplati dupa faptele lui." Totusi il instiinteaza pe Timotei sa se pazeasca de el. si cati sunt in crestinatatea de nume impotriva carora este necesar ca sfintii sa fie avertizati!

(4.16). Apostolul a aflat in timpul lui, asa cum multi au aflat de atunci, ca si calea se ingusteaza cu cat suntem mai aproape de tinta. in felul acesta, cand a fost chemat sa se apere inaintea celor puternici din aceasta lume, el avea sa spuna: "Nimeni n-a fost cu mine, ci toti m-au parasit." Comportarea aceasta care se arata atat de mult fara inima si fricoasa n-a ridicat resentimente in inima lui Pavel. Dimporiva, el se roaga pentru ei, "sa nu li se tina in seama."

(4.17). Daca toti altii dau inapoi si ne parasesc, cuvintele Domnului vor ramane intotdeauna adevarate: "Eu niciodata nu te voi uita, nici nu te voi parasi." in felul acesta Pavel a inteles, in timpul parasirii lui de catre sfinti, ca Domnul a stat langa el si i-a dat "putere." Totusi, daca Domnul da putere, aceasta nu este puterea de a zdrobi pe dusmanii nostri, sau puterea ca noi insine sa scapam din situatiile care ne incearca, ci de putere spirituala ca sa dam marturie pentru El in prezenta dusmanilor Sai. De aceea apostolul poate spune: "Domnul a stat langa mine si m-a intarit, pentru ca, prin mine, sa fie implinita predicarea si toate natiunile sa auda," Din ce ne este istorisit despre predicile lui Pavel, stim ca el vestea iertarea pacatelor "prin Omul Acesta" - Hristos Isus, Omul inviat, in glorie (Fapte 13.38). daca lui Pavel i se daduse putere sa-L vesteasca pe Hristos, Domnul Insusi Si-a aratat puterea ca sa-l scape pe slujitorul Sau din pericolul din acele clipe. De aceea el nu poate spune: "Eu insumi am scapat", ci "Am fost scapat din gura leului."

(4.18). In plus, apostolul poate privi mai departe cu incredere si poate spune: "Domnul ma va scapa din orice lucrare rea si ma va pastra pentru Imparatia sa cereasca." Tot asa psalmistul putea spune: "Domnul te va pazi de orice rau, iti va pazi sufletul" (Psalmul 121.7). in Imparatia cereasca putea ajunge prin moartea de martir, dar sufletul avea sa-i fie pazit prin orice rau prin care avea sa treaca.

Avand inaintea lui Imparatia cereasca, credinciosul slujitor al Domnului isi poate termina epitola cu o izbunire de lauda catre Acela care, cu toata parasirea de catre sfinti, cu toata puterea pe care o avea leul si orice alta lucrare rea, isi va pastra pe ai Sai pentru Imparatie, "a Lui sa fie Gloria in vecii vecilor. Amin."

(4.19). Pavel adauga o salutare de incheiere catre doi sfinti, Priscila si Acuila, care fusesera asociati cu el in lucrarile de la inceput si ii ramasesera credinciosi in zilele de mai tarziu (Fapte 18.2). De asemenea aminteste de casa unuia care nu s-a rusinat de lanturile lui (1.16-18).

(4.20). Cu un interes pe care nu-l putem satisface decat pe scurt, despre un lucrator si depre sanatatea unui credincios slujitor al Domnului, Pavel, in timpul lui, noteaza faptul ca "Erastus a ramas in Corint" si ca pe Trofim il lasase bolnav in Milet. Evident, puterea miraculoasa de vindecare, care, in timpul marturiei lui fusese foarte izbitor folosita de apostol, n-a fost niciodata folosita pentru ajutorarea unui frate sau prieten. Asa cum spusese cineva, "minunile ca o regula erau semne pentru necredinciosi, nu un mijloc de vindecare pentru cei din casa credintei."

(4.21). Niciun amanunt privitor la copiii Sai nu este prea mic pentru a fi luat in seama de Dumnezeul si Tatal nostru. Pavel se referea la manta si la carti; acum se gandeste si la anotimpul in care era. De aceea ii spune lui Timotei sa se straduiasca sa vina inainte ca iarna sa-i adauge unele dificultati in calatoria lui.

Trei frati si o sora sunt mentionati pe nume si acestia ii trimit salutarile lor lui Timotei, imreuna cu "toti fratii", dovada nu numai a dragostei si stimei pe care o aveau fata de Timotei, dar si a grijii apostolului de a promova dragostea printre sfinti.

(4.22). Pavel incheie foarte frumos epistola catre Timotei cu dorinta ca Domnul Isus Hristos sa fie cu duhul lui. Cat de des noi am putea fi corecti in invatatura si in principii, si chiar in comportarea din afara, si toturi totul sa fie cu defecte, daca suntem gresiti in duh. daca Domnul Isus este cu duhul nostru, vom arata in cuvintele si in caile noastre "duhul lui Isus Hristos" (Filipeni 1.19). Pentru aceasta Timotei si sfintii care erau cu el aveau nevoie de har, si de aceea apostolul isi incheie epistola cu dorinta ca "harul sa fie cu voi!"

Si noi, in aceste timpuri mai dificile, sa stim cum sa fim tari in harul care este in Hristos Isus, pentru ca duhurile noastre sa fie pastrate neatinse de efortul dusmanului de a ne strica marturia prin folosirea firii noastre pacatoase. Avem nevoie de o credinciosie ferma in mentinerea adevarului, impreuna cu blandetea lui Hristos, ca nu cumva calea adevarului sa fie vorbita de rau.

clickbible.org